

ДЖИЛ БРЕЙДИ РОБИН

Превод от английски: Ани Съева, 1994

chitanka.info

I

Хейзъл дружеше с нея още от института. Приятелката ѝ бе продължила следването си в Ню Йорк и от време на време двете се чуваха по телефона. Но от три години не се бяха виждали, а точно през това време в живота на Хейзъл бе настъпил решителен поврат. Поврат, който във финансово отношение бе много по-перспективен, отколкото следването. Но това тя никога не бе разказвала на Бевърли.

Бевърли, доброто, порядъчно момиче от Сан Франциско, едва ли би поддържала приятелството с Хейзъл, ако знаеше, какво върши тя. Разказала ѝ бе, че тук в Лос Анжелис, работи в киното. И че обикновено ѝ дават роли на статистка, а от време на време има и някои реплики. Бевърли, естествено, ѝ бе повярвала.

— Следващата седмица започва ваканцията и имам огромно желание да я прекарам някъде на морето. Мога ли да дойда за няколко дни при теб? Най-сетне ще се видим отново. Ще бъде фантастично, Хейзъл! — изчурулика тя в слушалката.

Хейзъл хвърли поглед към огромната дневна на луксозния си апартамент. „Имаше да се чуди, ако наистина дойде“ — мина ѝ през ума.

— Какво има? Защо мълчиш? — запита приятелката ѝ.

— Идеята не е лоша, Бевърли. Само че в началото на другата седмица аз заминавам за известно време в Европа. При приятели в Париж. Можеш да използваш апартамента ми толкова, колкото пожелаеш.

— Надявах се да се видим — Бевърли бе разочарована.

— Съжалявам, но е невъзможно. Имам други планове. Но ако все пак решиш да дойдеш, чувствай се като у дома си. Ще оставя ключовете при портиера. Можеш да използваш и шевролета ми. Той е в подземния гараж.

— Не може ли да отложиш пътуването си до Европа?

— Изключено е. Всичко вече е уредено. Помисли си, Бевърли. Поканата ми остава.

Когато малко по-късно Хейзъл остави слушалката, Бевърли вече бе дала съгласието си. Хейзъл смяташе това за съвсем нормално. Даже предпочиташе по време на отсъствието ѝ да има някой в жилището.

Тъкмо се готвеше да си налее едно питие, когато на вратата се позвъни.

— Здравей, скъпа. Имаш ли време за мен? — Пърси небрежно се облегна на рамката на вратата.

Естествено чупливата му коса бе паднала върху челото му. Усмивката му бе млада и дръзка. Хейзъл нетърпеливо отхвърли назад потока от сребристоруси къдри, които падаха до кръста ѝ. Върху хубавичкото ѝ, кукленско лице се изписа израз на леко недоволство.

— Защо не се обади предварително по телефона?

— Както правят... — Пърси се запъна — всички твои... почитатели?

— Влез.

Хейзъл затвори вратата зад него, докато двацет и две годишният Пърси Нютън буквално поглъщаше съблазнителната блондинка с поглед. Знаеше, че под бледожълтия сатенен халат, тя е съвсем гола. Халатът покриваше, но не скриваше нищо. Нито пицните ѝ гърди, нито меко заоблените задни полукулба, които се движеха така възбуждащо, когато вървеше.

— Та ти оня ден беше тук — Хейзъл разглеждаше с лека ирония младия мъж, който съблече виненочервения си кадифен блузон и го хвърли върху бялото кожено кресло.

— И какво от това? Харесваш ми. Знаеш, колко много те желая, Хейзъл. И не ми е жал за двестата долара, които трябва да платя — Пърси хвърли поглед към кревата през отворената врата.

— Ти си луд — Хейзъл влезе в спалнята и се отпусна на покритото с кувертюра на бели цветя легло.

Пеньоарът ѝ приканващо се разтвори над дългите стройни бедра. Пърси затаи дъх. Седна до нея.

— Трябва да ти кажа нещо, малкия — тя се надигна. — Писна ми от всичко това. Искам да се оттегля и да живея почтено и солидно. И смятам, че ти би могъл да ми помогнеш.

— Аз? — Пърси я погледна недоумяващо. — Налага се да ми обясниш малко по-подробно.

— Разбира се, бебчо.

Хейзъл бе очаквала този момент. Обмислила бе всичко много добре. Пърси Нютън, най-младата издънка на една от богатите фамилии на щата, ѝ идваше тъкмо навреме. За да изпълни своя план.

Това не бе почтен план. Всъщност, тя смяташе да извърши нещо напълно нередно. Казано направо — жестоко изнудване. Но Пърси все още не подозираше.

— Знаеш ли, малкия, аз също те харесвам и винаги ми е било приятно с теб. И точно затова смятам, че би могъл да ми предоставиш известна сума, за да мога най-сетне да се оттегля от занаята.

Ръката му се плъзна по бедрото ѝ.

— Наистина ли ти бе приятно с мен?

— Винаги. Знаеш много добре. Нима не си забелязал?

— Какво искаш от мен, Хейзъл?

Тя се отпусна назад. Пищната ѝ гръд се оголи и Пърси задиша учестено.

— Искам от теб скромната сума от петстотин хиляди долара.

Пърси, който вече се бе настроил за съвсем други неща, отдръпна ръката си.

— Ти си луда!

Хейзъл го погледна спокойно с ледено сините си очи.

— Говоря съвсем сериозно. Какво са петстотин хиляди долара за един Пърси Нютън!

— Само ако можех да разполагам с толкова пари!

Хейзъл се изправи.

— Наближава сватбата ти с онази италианска графиня, която очаква дете от теб. Да не би да искаш да ми кажеш, че и сега баща ти те държи изкъсо?

— Стига глупости, Хейзъл. Не разполагам с парите и няма да ти ги дам!

С един скок тя отиде при белия шкаф до прозореца, дръпна едно чекмедже, извади снимка в голям формат и я хвърли върху леглото.

— Не е лоша, а?

Пърси я погледна и се вцепени.

— Ти си ни фотографирала... тогава? Това е отвратително, Хейзъл!

— Но действа — тя седна на ръба на леглото и се загърна в халата си. — Познавам един доста влиятелен журналист. Представяш

ли си, каква сензация ще стане? И то точно навреме, малко преди сватбата ти. Ти наистина доста се разбъбри, малкия.

— Гадост!

Хейзъл отегчено сви рамене.

— Имам доста от тези хубави снимки. Някои са особено пикантни. Какво мислиш ще каже баща ти, когато му ги изпратя? А аз ще го направя, ако не изпълниш моята малка молба.

Пърси я наблюдаваше с присвити очи.

— Ти говориш сериозно. Това не е игра, нали?

Хейзъл леко го тупна по ръката.

— Винаги съм знаела, че си интелигентно момче. И тъй?

Пърси се изпоти, но този път поради причина, съвсем различна от преди малко. Яко бе загазил, няма що! Ако баща му разбереше, че е идвал при това момиче... Ако видеше тези снимки... Той прокара ръка по челото си.

— Няма да го направиш, Хейзъл. Та ние бяхме добри приятели. Престани с тия глупости.

— Парите ми трябва — каза тя. — И то веднага. Не искам да продължавам както досега, а и ти сигурно не го желаеш. Както казваш, бихме могли да се разделим като приятели. И дори от време на време можеш да ме посещаваш, когато ти доскучае с графинята. Всичко това се разбира от само себе си, малкия. Но първо държа да видя парите.

Пърси си пое дълбоко въздух.

— Избий си го от главата. Баща ми е могъщ човек и ти би трябвало да си по-предпазлива, Хейзъл. Не се впускай в подобно нещо. Със сигурност ще си намериш белята.

Тя го изгледа студено.

— Ще рискувам все пак.

— Предупреждавам те! Наистина те предупреждавам. Нещата ще свършат зле за теб. Откажи се!

— Ако тези снимки се появят във вестниците, ще предизвикат сензация във вашите кръгове. Почтеното, добро американско момче, което е направило дете на една почтена и добра италианска графиня, се развлича с едно „момиче на повикване“. Точно онова, което е нужно на читателите.

— Ама че си подла — Пърси стана. Взе снимката. — Но не разчитай, че номерът ще мине. Не позволявам да ме изнудват.

Той влезе в дневната, облече блузона си и прибра фотографията в джоба си.

— Пак ще чуеш за мен, малкия — извика Хейзъл след него.

Смяташе да предприеме следващите си стъпки по отношение на фамилията Нютън от Париж. Всъщност, страхуваше се малко от цялата тази история, но все пак бе решила да опита. Искаше тези пари и само Пърси Нютън можеше да ѝ ги осигури.

Но все пак най-добре бе по това време да не е тук. Човек никога не знаеше, как биха реагирали богатшите в такъв момент. Не искаше да се излага на опасност.

А Бевърли нека си поживее тук. Няма да обеднея от това. Така или иначе ще получа доста пари — помисли си Хейзъл.

Робин Нютън седеше зад бюрото в офиса си, когато секретарката въведе брат му Пърси. Робин, с осем години по-възрастен, на трийсет вече се бе издигнал до върховете на йерархията в бащиния си концерн. Беше сериозен млад човек, който изключително съвестно си гледаше работата.

Той учудено поздрави Пърси.

— Какво има? Какво те води тук по това време? Проблеми ли имаш?

Пърси се отпусна в едно кресло. Запали цигара.

— Бога ми, наистина имам проблеми, Робин. Затова съм тук. Направо казано, изнудват ме.

Чернокосият, слаб Робин, с необикновено светли сиви очи, се усмихна малко иронично.

— И с какво биха могли да те изнудват.

— Значи не ми вярваш? А какво ще кажеш за това?

Пърси хвърли снимката върху бюрото му.

Робин я гледа няколко секунди, като потриваше брадичката си.

— Не прилича много на графинята, с която се занимаваш напоследък.

— Отгатна — Пърси дръпна от цигарата си. — Тази дама се казва Хейзъл Адамс. Момиче на повикване. Няколко пъти бях при нея.

— Значи не е монтаж?

— Не е — ухили се Пърси. — Дамата твърди, че има още от тези възхитителни кадри. Иска петстотин хиляди долара или ще ги даде на вестниците. Твърди, че имала някакви връзки там.

— Да не се е побъркала, а?

— Аз ѝ казах същото. Но тя заяви, че ще го направи. Иска парите, за да се оттегли от занаята, както каза.

— Тъпа история — и то точно сега. — Робин поклати глава. — В никакъв случай снимките не бива да стигат до вестниците. Велики Боже, татко ще получи удар, а мама ще трябва да постъпи в психиатрична клиника.

— Така е. И затова трябва да ми помогнеш. Не зная, какво да правя. Случаят изобщо не е по силите ми.

— Бих могъл да ти задам доста въпроси — ухили се Робин.

Пърси сведе глава.

— Чух за момичето. Разправяха, че била страхотна и реших да опитам. Никога преди не съм го правил.

— И струваше ли си?

— Не беше никак лоша. Заслужаваше си парите. Но не съм допускал, че нещата ще вземат такъв обрат...

— Защо не си държа устата? Защо не ѝ каза, че името ти е Пърси Милър или нещо такова. Но не, ти е трябвало да се фукаш с фамилията си, момичето непременно е трябвало да разбере, че си Нютън. Така ли е?

— Не мога да кажа нищо в свое оправдание — отвърна Пърси с виновна усмивка.

— А сега си загазил — и то доста, както изглежда, познаваш много добре татко и строгите му морални принципи. Но и тъй да е, той няма да ти отсеке главата, само защото си се забавлявал с някакво леко момиче. Скандалът е онова, което ме безпокои. Все пак трябва да щадим стария. Историята не бива да се разчуе.

— И какво да правим? Хейзъл Адамс няма да се церемони дълго. Все пак донякъде я познавам. Тя иска парите. Иска ги на всяка цена.

— Тогава ще трябва да посъмря дамата — рече Робин. — Бъди сигурен, че ще се оправя с нея по-добре от теб.

Пърси изглеждаше видимо облекчен.

— Надявах се да приемеш нещата по този начин. Теб тя няма да може да те разиграва.

— Петстотин хиляди долара! Тая жена тотално трябва да е превъртяла! И каква свинщина е, да се правят подобни снимки!

— Сигурно съм един от най-платежоспособните ѝ клиенти.

— Но си още доста неопитен. Намерила е точно, каквото ѝ е трябвало. Отвратителна история, Пърси. Но се надявам да те измъкна.

— Ако само успееш, Робин...

— Няма да е първият път, когато ми се налага вместо теб да бъркам в огъня. Но сега едва ли ще е толкова просто. Тая мръсница?

— Искане ми се да я хвана за гърлото... — изръмжа Пърси. — Ако не се владееш така добре, вече да ѝ се е случило нещо.

— Значи и преди си бил при тази дама?

Пърси угаси цигарата си в пепелника върху бюрото на брат си.

— Да, бил съм — призна той неохотно, — но вече смятах да приключа с нея.

— Кога най-после ще пораснеш, Пърси? Господи, та ти си точно преди сватбата си! Ако тези неща излязат на бял свят...

— Абсолютно недопустимо е. Моля те да ми помогнеш, Робин. Единствено на теб имам доверие. Трябва да накараш Хейзъл да се откаже, независимо как.

— Фамилията Нютън не може да бъде изнудвана — рече натъртено Робин. — Ще накарам тази дамичка да го проумее още вдругиден, когато се върна от Бостън.

— Ще ходиш в Бостън?

— По работа. Самолетът ми е след три часа, а преди това имам важно заседание. Днес наистина не мога да се занимавам с твоя случай. Но ти обещавам да уредя всичко като се върна. Мисля, че ще успея да поставя тази жена на мястото ѝ. Но ти наистина си наивник, Пърси! В бъдеще се пази от подобни истории.

Пърси сложи ръка на сърцето си.

— Никога вече няма да направя подобна глупост.

Робин се ухили.

— Само ако можех да ти повярвам! Винаги си бил като разгонен жребец. Време е най-сетне животът ти да навлезе в някакви рамки. Достатъчно наказание ти е, че още на тази възраст трябва да се жениш. Но може пък да е за добро. София ди Анжело ще ти сложи хомота и най-сетне ще престанеш с разгулния ергенски живот.

— Във всяко семейство има по една черна овца — сви рамене Пърси. — Какво да се прави.

Бевърли погледна часовника си. След двайсет минути самолетът щеше да кацне на международното летище в Лос Анжелис. Сърцето ѝ се разтуптя в очакване. Беше във фантастично настроение.

Никога не бе чакала семестриалната ваканция с такова нетърпение. Беше работила адски много през последните месеци и сега искаше напълно да се разтовари, да не прави нищо, само да лежи на слънцето, да се наслаждава на Тихия океан и да открие Малибу само за себе си. Бевърли бе сигурна, че я очакват чудесни дни.

Колко жалко, че Хейзъл нямаше да бъде там! Толкова се надяваше, най-сетне да види приятелката си. Но за съжаление нищо не излезе.

Все пак, тя смяташе, че е страхотно мило от страна на Хейзъл да ѝ предостави апартамента и колата си. Нямаше да остане само в Малибу. Щеше да разгледа Санта Барбара, Санта Моника и Венис, а може би дори да предприеме пътуване до Мексико. Беше спестила известна сума за ваканцията си.

След смъртта на родителите си трябваше сама да се грижи за себе си и през последните месеци наистина работи доста. Братът на една от състудентките ѝ бе търговски директор на голяма верига от магазини. На няколко пъти той ѝ даде възможност да се снима като модел за техните каталози. Работата не беше трудна и дори я забавляваше.

След лекциите учеше театрознание и литература — смяташе да опита в културния отдел на някой вестник. Бевърли мечтаеше да се занимава с театрална критика и може би някой ден щеше да го постигне. Но и киното я привличаше. „Само ако някога бих могла сама да режисирам...“

Но точно в този момент не ѝ се мислеше за тези неща. Те щяха да се наредят някак, когато приключеше следването си. Сега искаше да мисли само за ваканцията си, за прекрасния климат на Калифорния и за морето.

Бевърли обичаше морето. Никога не успя напълно да свикне с Ню Йорк. Понякога големият град, с гигантските си небостъргачи и

гъмжилото от хора, я потискаше. Тогава бягаше в „Сентръл парк“ и си представяше, че е някъде сред природата. Беше родена в Сан Франциско и се чувстваше привързана към Калифорния. Бе идвала в Лос Анжелис и преди, с родителите си. Но то бе толкова отдавна, че едва можеше да си го спомни. Знаеше само, че Малибу бе приказно красив. И че там, съвсем наблизо, се намираше апартаментът на Хейзъл.

Предполагаше, че не е нещо особено. Но не ѝ трябваше лукс, за да се порадва на ваканцията си. Трогателно бе от страна на приятелката ѝ да ѝ отпрати подобна покана. Тя значително щеше да облекчи бюджета ѝ.

Реши да купи нещо хубаво на Хейзъл, за да я зарадва, когато се върне. По някакъв начин все пак трябваше да изрази благодарността си. И отново леко се натъжи, защото нямаше да се видят.

Тя работеше в киното и с положителност би могла да ѝ разкаже доста интересни неща.

Бевърли бе красиво като картина момиче с разкошни руси къдрици и черни като боровинки очи — живи, интелигентни и изпълнени с неизчерпаемо любопитство към света. Обичаше да се смее и възприемаше живота откъм веселата му страна.

Е, не беше лесно винаги да се оправя сама, но все пак успяваше някак. Един ден щеше да вземе нещата в свои ръце. И нямаше да позволи на грешките и разочарованията да отнемат куража ѝ.

Бевърли обичаше живота. Мислеше, че той е толкова вълнуващ, именно защото всеки ден можеше да се случи нещо необикновено.

Някога, в Ню Йорк, тя бе много влюбена в един млад мъж. Беше чудесно да са заедно. Но един ден Дон отлетя при приятели в Южна Америка и вече не се върна. Както научи по-късно Бевърли, там той бе срещнал някакво друго момиче. Но тази история отдавна беше отминала. И все пак, когато си спомняше за Дон, отново усещаше оня особен трепет и горещото, сладостно чувство на желанието. Тогава ѝ се искаше до нея отново да има някой, който да я вземе в обятията си, да я докосва нежно и да я гали. Понякога ѝ се струваше, че повече не може да понася самотата си.

Не че беше решила, точно в Малибу да търси флирт или нещо от този род. Но дълбоко в душата ѝ бе стаена надеждата, че би могла да

срещне някой, който да преобърне живота ѝ и да ѝ подари онова омагьосващо чувство, което идва само при истински влюбените.

Бевърли си призна, че понякога ѝ доставя удоволствие да е сантиментална, романтична и дори старомодна. Не ѝ допадаха хладните, почти делови връзки, които сега сякаш бяха особено актуални. Мечтаеше за любов със зашеметяващи върхове и бездни. Любов, разтърсваща земята и небето. Искаше да стигне до края на дъгата.

Ваканцията ѝ щеше да е по-забавна, ако Хейзъл бе тук. Двете по-лесно биха предприели нещо, а и приятно е да имаш около себе си някого, с когото можеш всичко да споделиш. Но както стояха нещата, Бевърли трябваше сама да изживява новите си впечатления. Хейзъл сигурно вече беше в Париж.

На Бевърли също много ѝ се искаше да отиде в Европа. Но сама никога не би се решила на подобно пътуване. Възхищаваше се на Хейзъл, която бе толкова самостоятелна и толкова самоуверена. Сигурно се дължеше на факта, че работеше в киното.

След като уреди формалностите на летището, взе такси и даде адреса на апартамента на приятелката си. Колкото и невзрачен да беше този апартамент, бе сигурна, че ще се чувства добре в него.

Получи ключовете от портиера и се качи с асансьора на двайсет и втория етаж. Харесваше жилищата, които се намираха толкова високо. Сигурно гледката към Тихия океан бе прекрасна. Портиерът я погледна с много особен израз на лицето, който тя не разбра напълно. Но не се замисли над това.

Пред вратата на апартамента Бевърли остави куфара, намести чантата на рамото си и отключи. Още докато внасяше багажа си в просторното антре, усети уханието на сладникав, еротичен парфюм. Спомни си, че Хейзъл имаше предпочитание точно към такива парфюми.

Но когато запали лампата, доста се изненада. „Господи, какъв ли ще е апартаментът, щом антрето му изглежда така?!“ Отвори вратата на дневната. Спря на прага и дълбоко си пое въздух.

— О! — възкликна неволно.

Очаквала бе всичко, но не и това. Не и огромно помещение, цялото в бяло и златно. Тежки килими на пода, помпозна бяла кожена гарнитура, екстравагантни, супер скъпи мебели и завеси на цветя в

бяло и златно. За секунди погледът ѝ спря на камината от бял мрамор. Не можеше да повярва на очите си.

„Какво, по дяволите, прави Хейзъл в този луксозен апартамент?! Нима печели толкова много като статистка? — не ѝ се вярваше. — Защо нищо не ми е споменала? Защо не ме предупреди за този дворец?“ Беше потресена.

Замаяно мина през помещението, като оглеждаше мебелите и картините по стените, а после влезе в спалнята. Тя бе не по-малко луксозна, не по-малко елегантна и необичайно уютна. Да не говорим за банята с кръгла вана от прозрачен стъклопласт и позлатени кранове. Навсякъде се усещаше уханието на парфюма на Хейзъл. Бевърли бе напълно смазана от толкова лукс.

Имаше също стая за гости и напълно автоматизирана кухня, облицована с ламперия от тежък дъб, с ъгъл за хранене с резбовани мебели. Обхвана я чувството, че по невнимание е попаднала в някакъв чужд апартамент.

Това тук бе навярно някакъв сън, от който скоро щеше да се събуди. „Господи, какво търси Хейзъл в подобно жилище?“ А Бевърли си мислеше, че приятелката ѝ е трябвало с усилие да си пробива път в живота, че живее едва ли не в оскъдица. Какво би могла да подари на Хейзъл, след като тя очевидно имаше всичко? Изведнъж я обзе недоверие.

„Какво премълча Хейзъл? Че има някакъв много богат любовник?“ Нещо се бе случило в живота ѝ, нещо, което Бевърли не знаеше. Но без съмнение бе в нейното жилище. Всичко това принадлежеше на Хейзъл.

„Невероятно. А аз ще живея тук четири или дори шест седмици.“ Тази мисъл просто я зашемети. Реши веднага да вземе душ и да се преоблече. После щеше да направи някои покупки. Нямахше намерение всеки ден да ходи на ресторант. Би било прекалено скъпо. Щеше да си сготви нещо в тази фантастична кухня. „И защо не?“

Но първо искаше да разопакова нещата си, да окачи роклите, панталоните и блузите на закачалки и да подреди бельото си в шкафа.

Тъкмо бе отворила куфара и телефонът иззвъня. Тя трепна. „Кой би могъл да ме търси тук?“ Но веднага съобрази, че едва ли търсеха нея. Може би някой не знаеше, че Хейзъл вече е заминала. Бевърли се

приблужи до апарата. Веднага прозвуча един весел, но някак похотлив мъжки глас.

— Здравей, сладурче. Пак съм в града. Ще имаш ли днес време за мен? Луд съм да те видя. Цялата минала нощ не можах да спя, само като си мислех за теб. Тъй че, опитай се да ме вместиш някъде. В Малибу съм до утре сутринта.

Бевърли преглътна.

— Съжалявам, но Хейзъл не е тук. Замина за няколко седмици в Европа. Трябва ли да й предам нещо?

Мъжът се разсмя.

— Но защо трябва да чакам Хейзъл? Твоят глас също не е лош, сладурче. Защо да не опитаме заедно? Да намина ли?

Бевърли не знаеше, какво да мисли.

— Не — рече тя бързо. — Не държа да се срещам с вас. Щом не искате да й оставя съобщение, обадете се, след като Хейзъл се върне.

И затвори телефона.

„Странни приятели има Хейзъл. Ама че тип!“ Но реши да не се задълбочава. Проблемът си беше лично на приятелката ѝ. А може би мъжът беше пиян.

Увери се, че в банята има дебели, пухкави бели кърпи и се съблече. Искаше да се изкъпе, да се освежи и после да види дали колата наистина е в гаража. Портиерът ѝ бе дал ключа. Гореше от нетърпение да опознае околността и смяташе да напазарува в някой супермаркет.

След като се облече, впери поглед в изображението си в огледалната стена, намираща се срещу широкото легло. Реши, че изглежда добре в свободната си блуза в кафяво и жълто и дългата, силно набрана кадифена пола. Ниските кафяви сандалети допълваха тоалета ѝ. Бе изсушила русата си грива със сешоара и къдриците меко падаха върху раменете ѝ. Понечи да се гримира, но после си каза: „За какво ли ми е?“

Дон смяташе, че е най-хубава без грим с изразителните си очи и меките, розови устни, които толкова обичаха да се смеят. Нищо неподозираща, тя се приближи до телефона, когато той иззвъня за втори път. Някак си се надяваше да се обади Хейзъл и най-сетне да отговори на въпросите ѝ. Но когато вдигна слушалката, отново чу мъжки глас.

— Здравей, Хейзъл. Каж ми, кога мога да те видя. С удоволствие бих те поканил на обяд, а после и на вечеря. А ако не възразяваш бих останал и за закуска, скъпа. След половин час ще съм при теб. Става ли?

Бевърли дълбоко си пое въздух.

— Казвам се Бевърли Грант. Приятелката ми Хейзъл отпътува. Тя е в Европа и ще се върне след четири или шест седмици. Да я поздравя ли от някого?

Чу се щракване на другия край на линията. Разговорът неочаквано бе прекъснат и Бевърли онемя от учудване. „Какво, по дяволите, става тук?“ Остави слушалката и се отпусна на тапицираното испанско кресло до телефона. „Какви бяха тези странни мъже, които се обаждаха? И най-вече, какво искат от Хейзъл?“ Някакво тягостно чувство постепенно я обхвана и когато телефонът пак иззвъня, не ѝ се искаше да го вдига, но любопитството ѝ надделя.

— Добър ден, госпожице Адамс. Джордж се обажда. Имам за вас един гост от Минесота, който много би се радвал, ако ни посетите. Между четири и шест ще има време за вас. Казва, че иска да ви глези и хонорарът е съвсем приличен. Да предам ли съгласието ви на господин Бейкър?

Бевърли повтори онова, което вече беше казала на два пъти. Ясният, звучен глас на Джордж нито за миг не се промени. Той се извини учтиво и ѝ пожела приятен ден, преди да затвори. Бевърли почувства, че трябва да пийне нещо, защото остана без дъх.

Ужасното съмнение, което преди малко се бе надигнало у нея, се превръщаше в потискаща сигурност. Запали цигара. „Да не би Хейзъл...“

Не, просто не можеше да си го представи. Не искаше да повярва. Съпротивляваше се срещу тази мисъл. „Не и Хейзъл. Та тя винаги е била почтено момиче от добро семейство. Не би могла да направи подобно нещо! От друга страна, обажданията бяха съвсем недвусмислени...“

Влезе в кухнята и отвори хладилника. Намери няколко кутии със супа, пакетче масло, няколко яйца и две бутилки френско шампанско. Изглежда, понякога Хейзъл наистина имаше специални гости. Затвори хладилника.

„Защо, за Бога, Хейзъл не ме предупреди?“ Когато телефонът отново позвъни, тя не вдигна слушалката. Откритието, което бе направила, сякаш отне почвата под краката ѝ. Вече съвсем не се чувстваше добре в този апартамент, след като знаеше, какво се бе разигравало тук. Но може би тълкуваше нещата съвсем погрешно? Опита се да се успокои.

„Кой ли беше този Джордж, който посредничи на Хейзъл при запознанствата ѝ? Със сигурност не бе някой импресарио. Портиер на хотел, може би? Защо не, спомена за някакъв гост. Или пък е шеф на някой от ония частни клубове?“ Почувства, че ѝ се повдига.

„А този господин Бейкър от Минесота, който искаше да глези Хейзъл...“ Бевърли бе потресена. Това не можеше да бъде същата Хейзъл, която помнеше от онези чудесни дни в института. Просто не беше възможно!

Хейзъл бе статистка в киното. Така ѝ бе казала и винаги говореше за това. Но на Бевърли вече не ѝ се вярваше.

Жилището бе толкова стерилно чисто, толкова изрядно, сякаш тук живееше истинска дама. Но може би всичко бе уловка. Хейзъл не бе случайно момиче, не от онези за по три долара на час. И очевидно беше спечелила доста пари.

Бевърли с отвращение сви устни. „Никога няма да ѝ простя, че не ми каза. Трябваше да ме подготви поне за телефонните обаждания. А може би е искала да ме шокира по този начин? И сега в Париж великолепно се забавлява с мисълта, как ще се справя.“

Телефонът бе престанал да звъни. Бевърли угаси цигарата си в пепелника. „Хубаво се наредих. Защо ли ми трябваше да се обаждам на Хейзъл!“

Изведнъж я обзе силно желание да се махне оттук. И когато се разнесе поредният звън грабна чантата си, ключовете на колата и на жилището и хукна навън. Имаше нужда от чист въздух.

В подземния гараж намери бързо снежнобелия шевролет. Отпусна се зад волана върху виненочервената седалка, пхна ключа в стартера и изкара лимузината от гаража. Подозрително хвърли поглед в огледалото за задно виждане. „Дали и в колата Хейзъл?...“

Не, цялата история изобщо не беше забавна. „Дали да не се махне и да си потърси някоя по-евтина стая в хотел? Господи, та аз си мислех, че Хейзъл живее съвсем скромно!“

Но на път за супермаркета Бевърли си каза, че все пак ще овладее деликатната ситуация. Дори и да имаше обаждания, щеше да ги отклонява. Ако останеше в апартамента, би спестила доста пари. „Какво общо имам, в края на краищата, с Хейзъл и с нейните подозрителни познати?“ Опита се да ги забрави.

Но докато пазаруваше и трупаше пакетите в количката, отново се сети за Хейзъл. „Защо тя би вършила подобно нещо? Защо не си е намерила почтена работа, като всеки нормален човек?“ Изведнъж си спомни, че приятелката ѝ винаги бе искала да бъде нещо по-различно от другите. Имаше големи планове и смяташе да направи страхотна кариера.

„Страхотна кариера! Няма що!“ Бевърли потръпна. Но дали пък подозренията ѝ не бяха напълно неоснователни? Може би звъняха мъже, които я търсеха като модел или нещо подобно? Но тя си спомняше разговорите твърде добре и бе убедена, че зад тях се крие друго. Обаждаха се само мъже и всеки път предложенията им бяха твърде недвусмислени.

Бевърли подкара към плажа на Малибу, паркира и слезе. Събу сандалетите си, взе ги в ръка и хукна по пясъка. Тук имаше много хора, които се къпеха в морето, лудуваха деца с огромни шарени топки, виждаха се и сърфисти, които се възползваха от свежия бриз. Усети вятъра в лицето си и веднага се почувства по-добре.

Реши да прекара ваканцията си тъй, както бе запланувала и повече да не мисли за онова, което върши Хейзъл. Имаше си свой собствен живот, а приятелката ѝ бе далече оттук. Морето блестеше на слънчевата светлина, вълните се плискаха в брега. Денят бе чудесен и Бевърли се зарече, че няма да позволи да ѝ го помрачат.

Някакъв млад мъж, който се печеше на пясъка подсвирна след нея. Тя пренебрегна този опит за сближаване. Реши да потича и малко да се раздвижи. Искеше да се почувства напълно свободна.

Когато се върна при шевролета, обу се отново и прокара пръсти през косата си. Прекрасно бе да е край морето и това ѝ доставяше истинска наслада. Изведнъж усети, че е гладна. Реши да хапне в някой близък ресторант.

Не ѝ се наложи да го търси дълго. Множеството коли отпред бяха знак, че тук храната е добра. Бевърли смяташе да се поотпусне. Първият ден на ваканцията си го заслужаваше.

II

Когато влезе в паркинга, имаше само една свободна клетка и някакъв червен ягуар тъкмо се канеше да я заеме. Бевърли реши да действа бързо. Нейната позиция бе по-изгодна, а и шофираше чудесно. Не му остави никакъв шанс. Паркира и слезе. Вратата на ягуара се отвори. Появи се висок, слаб мъж, с черна коса. Вятърът развяваше перчема над челото му.

— Много сте мила, уважаема — извика вбесен той. — Видяхте много добре, че се бях насочил към мястото.

Бевърли се засмя очарователно и сви рамене.

— Който пръв свари... Нали знаете...

— Не беше честно — изръмжа чернокосият, качи се отново в колата си и затръшна вратата.

Бевърли не отдели повече внимание на добре изглеждащия млад мъж и тръгна към ресторанта. Вътре беше пълно. Тя изчака, докато се появи келнерът.

— Имате късмет, госпожице. Една-единствена маса е свободна. Позволете ми да ви придружа дотам...

Бевърли с облекчение седна. Тъкмо проучваше менюто, донесено ѝ от усърдния келнер, когато забеляза същия оня тъмнокос млад човек от преди малко. Очевидно, току-що беше влязъл, след като някъде бе паркирал ягуара си.

Тя вдигна листа малко по-високо и уж напълно се задълбочи в него. Минута по-късно обаче до масата се появи келнерът, придружен от непознатия.

— Госпожице, ще позволите ли да настаня този господин при вас? — попита той учтиво. — В момента всичко е заето, а господин Нютън е наш постоянен гост. Не бих могъл да го върна.

Бевърли остави менюто. Мъжът я гледаше подчертано хладно. Тя му се усмихна.

— Разбира се, заповядайте, господин Нютън. Масата е достатъчна и за двама ни.

Келнерът въздъхна с облекчение.

— Желаете ли обичайното си питие преди хранене, господин Нютън? — запита услужливо той.

— Да — изръмжа Нютън, — но ми донесете двойно.

— А за вас, госпожице?

— Едно малко сухо мартини.

Сервитьорът кимна и изчезна.

— Каква неочаквана среща — рече Нютън. — Не мога да твърдя, че съм очарован да се запозная с вас.

— Казвам се Бевърли Грант. Можете спокойно да ме наричате Бевърли.

Тя се усмихна тъй непринудено, че гневът на „сътрапезника“ ѝ най-неочаквано изчезна. Той реши, че момичето изглежда чудесно, а усмивката ѝ му хареса повече от всичко.

— Окей, Бевърли. Моето име е Робин. Винаги съм мечтал да се запозная с дама, която е тъй учтива като вас.

— Нима не се реванширах. Не ви ли осигурих място в заведението?

— Великодушието ви е зашеметяващо.

Робин също се усмихна, а Бевърли си каза, че усмивката много му отива.

— Така е по-добре, отколкото да обикаляте наоколо и да си търсите друг ресторант, нали?

— Логиката ви е съкрушителна. Не можете да си представите, колко съм гладен.

— Морският въздух увеличава апетита, нали?

Робин отново се разсмя. Силните, бели зъби проблеснаха на фона на загорялото му лице. Бевърли реши, че това е най-чаровният мъж, който е срещала някога. Излъчваше нещо, на което в никой случай не би могла да устои.

— Моят апетит идва от работата. Нямам навика по това време да се излежавам на плажа или да се мотая наоколо. Прекалено съм зает, Бевърли.

— А аз съм във ваканция — рече тя. — И мисля, че тук е чудесно.

— Значи не сте местна?

— Не. Днес пристигнах от Ню Йорк.

— Ню Йорк сити?

— Разбира се — Бевърли отметна назад блестящите си коси. — По това време на годината Ню Йорк представлява един врящ котел. Прекрасно е да можеш да се махнеш за няколко седмици.

Келнерът донесе напитките и Робин вдигна чашата си към нея.

— За вашата ваканция.

Тя поблагодари. Отпи една глътка. У дома, в Ню Йорк, никога не пиеше алкохол през деня преди ядене. Но сега бе различно. Изведнъж забрави за Хейзъл и за неприличните обаждания. Мислеше си само, че ѝ предстоят няколко седмици на пълна почивка.

— Мога ли да ви попитам, с какво друго се занимавате в Ню Йорк, когато не отнемате на хората местата за паркиране?

Бевърли също се засмя.

— Не може ли да забравим този инцидент, Робин? Нима на вас никога не ви се е случвало. Просто нямах избор.

— Изглежда сте доста обиграно малко зверче.

— Ще го приема като комплимент.

— И съвсем не сте от мълчаливите, а това е чудесно. Харесвам импулсивните и откровени момичета.

— А аз харесвам мъжете, които не превръщат в трагедии малките житейски неприятности.

— И тъй — с какво се занимавате в Ню Йорк?

— Следвам, а освен това припечелвам и по нещичко като модел.

— Модел? — той леко присви вежди.

— Не е онова, което си мислите. Снимам се само за каталозите на една търговска верига. Пълни са с чудесни придобивки за домакинството. Не съм манекен за луксозно бельо, или нещо подобно.

— Сега вече се успокоих.

Робин отново надигна чашата си. Намираше, че Бевърли изглежда фантастично. „Тези очи...“

— А вие, господин Нютън, какво ви ангажира така много, че да не можете да се порадвате на морето, слънцето и вятъра? Или е голяма тайна?

Робин ѝ разказа. Не се опита да скромничи и тя разбра бързо, че този господин Нютън принадлежи към висшата класа. Но кой знае защо, това ѝ беше безразлично. От значение бе само, че той ѝ харесваше, а тази мисъл мъничко я плашеше.

Докато ѝ говореше, Бевърли наблюдаваше израза на лицето му, жестовете, силните му, мъжки ръце... Когато я погледнеше със светлите си сиви очи, тя чувстваше, че потръпва. Доста странно усещане. И все пак ѝ се искаше още дълго да седи тук с него и да си говорят. Разбира се, всичко бе някаква щуротия. Днес бе първият ѝ ден тук. Едва пристигнала и вече имаше един нов познат. И то какъв!

Най-сетне поръчаха яденето.

— С момиче като вас бих искал да пия шампанско — забеляза Робин. — Но не ми се вярва да се съгласите на подобно нещо.

— Отгатнахте. Нямам навик да пия шампанско по това време на деня. Предпочитам минерална вода.

Той се усмихна. Усмивката му бе мъжествена, предизвикателна, завладяваща и много ѝ харесваше.

— За да не ви се замае главата ли? — попита я.

— Точно така.

— Добре, ще пием минерална вода. Макар че днес е ден, който просто ме изкушава да го пропиля.

— При вашата заетост?

— За известно време я бях забравил. Права сте, днес следобед имам още доста работа. Разговори, които не могат да бъдат отложени. Да си призная, малко съжалявам.

Бевърли не отвърна нищо, но сърцето ѝ неочаквано се разтуптя. Няколко минути се храниха мълчаливо, като се вслушваха в дискретната музика, в гласовете наоколо и потракването на съдовете. Някъде се разсмя жена.

От време на време хвърляха поглед един към друг, усмихваха се и Бевърли отново усещаше оня странен трепет, пронизващ цялото ѝ тяло. „Велики Боже, да не би да започвам да се влюбвам в този мъж! Само това ми липсваше!“

Не, не, налагаше се да овладее чувствата си. „Какво ме засяга този Робин Нютън.“ И все пак, в нея се надигаха отдавна потискани желания...

Стана ѝ горещо, само като си даде сметка, за какво си мисли. „Ами ако Робин не ми поиска телефона? Ако изведнъж стане, плати сметката си и се сбoguва? Е, значи така е било писано. Защо трябва да очаквам нещо повече?“

— Мога ли да ви поканя на едно кафе след обяда? — запита той най-сетне.

— Защото ви отнех мястото за паркиране ли?

— Да го забравим! Може и да е за добро. Иначе как щях да се запозная с вас?

— Какво значение би имало?

Робин дълго я гледа.

— Човек никога не знае. Къде сте отседнала в Малибу? В някой хотел? Или е голяма тайна?

Сърцето ѝ просто щеше да изскочи. Изведнъж се почувства толкова слаба, сякаш всеки момент щеше да падне в ръцете му. „Защо ме гледа така? Трябваше да се овладеея, в никакъв случай не бива да му показвам, колко много ми харесва. Толкова съм обърквана!“

— Позволете ми да отгатна. Спите на някой къмпинг, нали?

Бевърли се засмя.

— А защо не и в младежко общежитие?

— Това също е възможно. Макар че елегантният ви шевролет го опровергава.

— Колата е на една моя приятелка.

— Разбирам. Значи сте дошла тук с приятелка. И споделяте стаята си с нея. На прав път ли съм?

— Приятелката ми е в Париж. Предостави ми жилището си. Така стоят нещата.

— И в това жилище сигурно има телефон? — Погледът на Робин се закова върху устните ѝ.

— Обикновено вдигам слушалката, когато звъни.

Той се засмя.

— Ужасно ми се иска да ви поканя на вечеря. Но не зная, дали тази вечер ще имам възможност. Днес нищо не може да се предвиди. Някои заседания се разтягат като дъвка. Мога ли да ви позвъня?

— А кой ви каза, че искам да дойда с вас на вечеря?

Отново този дълъг, нежен поглед...

— Не искате ли? Познавам района. Бих могъл да ви покажа интересни неща.

— В Малибу ли живеете?

— Имам едно местенце близо до плажа. Желаете ли да го видите?

— О, не, благодаря...

Този спонтанен и бърз отказ отново разсмя Робин.

— Това не беше никакво непочтено предложение, Бевърли.

— Никога не се знае. Само момиче в чужд щат трябва винаги да внимава.

— Не бива да се боите от мен. Аз съм пряк и честен човек. И винаги държа на думата си.

Бевърли все още се колебаеше, макар че по принцип отдавна бе готова да приеме всяка негова покана.

А и една вечеря не бе нещо кой знае колко обвързващо.

— Зная един чудесен френски ресторант — продължаваше да я увещава той. — Естествено, вие от Ню Йорк сити сте свикнали само на най-доброто. В този локал ходят местни хора. Обзалагам се, че ще ви хареса.

— Никога не съм могла да устоя на френската кухня — усмихна се Бевърли.

— Значи ще получа телефонния ви номер?

— Ще ви го запиша.

Робин прибра бележката в джоба на самото си. Обзе го увереност, че по някакъв начин ще успее да се освободи вечерта. Би направил всичко, за да види отново това невероятно момиче, колкото се може по-скоро. „По дяволите, достатъчно работих напоследък! И аз съм човек. А Бевърли е страхотна!“

Изпиха кафето, платиха и излязоха от ресторанта като хора, които се познават от дълго време. На Бевърли ѝ се струваше, че е точно така.

— Къде оставихте колата си? — попита тя.

Робин кимна към стръмната уличка.

— Ей там, до забранителния знак. Нямах никакъв друг избор. Умирах от глад. Разбирате ли?

— Следващия път ще ви отстъпя мястото за паркиране — щедро заяви Бевърли.

— Какво великодушно предложение. Трогнат съм. Но може би следващия път ще вземем моята кола. И проблемът просто ще отпадне.

— Ще видим. Бай, Робин.

Тя се отпрати към шевролета си. Потегли и му махна с ръка. Пусна радиото и изведнъж се почувства превъзходно. Всъщност,

съвсем различно си бе представяла отпуската си. Но междувременно се бе появил Робин Нютън.

У него имаше нещо, което страхотно я привличаше. Навярно бе свързано и с открития му начин на общуване. Не приличаше на мъжете, които звъняха на Хейзъл. Не, той не можеше да е такъв, в това бе съвсем сигурна.

„Дали наистина ще ми се обади?“ Като си спомнеше погледите му, изглеждаше съвсем вероятно. Имаше чувството, че тя също му се хареса. И все пак тази история бе доста необикновена.

Дошла бе тук, за да прекара ваканцията си в пълно спокойствие, а сега нещата взеха съвсем неочакван обрат. Вече си мечтаеше да чуе гласа му по телефона, да седят заедно в някой тих ресторант, да пият вино, дори шампанско... Изведнъж наистина ѝ се допи шампанско.

„Животът може да бъде и хубав!“

Тананикайки си, внесе покупките си в апартамента, решила да не мръдне оттук, докато Робин не ѝ се обади. Може би той щеше да успее да се освободи още тази вечер.

Докато прибираше продуктите в хладилника, си даде сметка, че би трябвало да обмисли доста неща. Поканата за вечеря бе нещо съвсем нормално. Но какво щеше да я последва? Знаеше ли тя самата, какво иска. По-добре бе да помисли отсега за някои неща, докато главата ѝ не се е замаяла.

Робин не приличаше на човек свикнал на кратки, случайни връзки. Тя вярваше, че действително е много зает и обикновено умът му е ангажиран с други неща.

Но ако все пак се интересуваше от нея... Ако се влюбеше... Коленете ѝ омекнаха. Минало бе много време откак бе влюбена за последен път и знаеше, че това е най-прекрасното чувство на света.

Но не мислеше да се впуска в някаква лекомислена авантюра. Без любов нещата просто нямаха смисъл. Трябваше да почувства, че той наистина я обича, за да го допусне до себе си.

III

— Здравсти, маце, аз съм Марк Спенсър и ще ти кажа само това: след минута съм при тебе.

Дрезгавият мъжки глас я извади от равновесие. Преди той да успее да каже още нещо тя остро го прекъсна:

— Бевърли Грант е на телефона, господин Спенсър. Бъдете така добър и освободете линията. Очаквам важен разговор. Ако търсите Хейзъл Адамс — тя е в Париж. Обадете се след около шест седмици — и тресна слушалката.

Вече не можеше да се издържа! Хейзъл наистина бе имала голяма клиентела — или както и да се нарича това. Възмутително бе, че обажданията изобщо не преставаха. А Бевърли чакаше един точно определен мъж.

Наближаваше седем часа вечерта и Робин все още не бе позвънил. Тя се почувства разочарована. Нарече се глупава гъска. Защо мъж като него изобщо трябваше да си спомня за нея? Един безобиден флирт по време на обедата — това беше всичко. Какво си въобразяваше изобщо!

Защо ли ѝ трябваше толкова да се издокарва. Късата рокля на черни и бели точки, която се крепеше на раменете ѝ само от две тънки презрамки и действително много ѝ отиваше. В нея се чувстваше направо секси. Високите бели сандалети чудесно подчертаваха безупречните ѝ крака. „Защо по дяволите, Робин не се обажда?“ Бевърли се ядосваше сама на себе си.

Нима наистина се влюбваше в този тип? Как иначе би могла да си обясни вълнението и нетърпението си. Запали нова цигара. „Какво ще правя сама цяла вечер?“

Нямаше никакви други планове. Приготвила се бе единствено за него. „Пълна лудост!“

Но за нищо на света не би седнала сама в някой ресторант. Реши да продължи да чака.

Ако той не се обадеше до девет, нищо нямаше да излезе от тази история. Единственото, което щеше да ѝ остава тогава, бе да пийне един бърбън и да си легне.

Разлисти вестниците, които си бе купила, но не можа да се съсредоточи. Проклетият телефон отново иззвъня. Бевърли тъкмо се бе настроила пак да отрежи някой от ония странни мъже, когато чу гласа на Робин. Той я попита, дали би могла след час да дойде на булевард „Сънсет“, където се намира локалът „Льо Бьоф“, който искал да ѝ покаже. Обаждал се от ситито на Лос Анжелис и не можел да определи точно колко време ще му е необходимо, за да стигне дотам. Дали въпреки това Бевърли би се съгласила...

Тя даде съгласието си съвсем спонтанно, макар и да бе решила да разговаря съвсем хладно с него. Радостта ѝ, че ще го види отново, бе прекалено голяма. „Защо ли пък трябва да я крия!“

— И дано нямаш проблеми с паркирането! — каза тя, преди да затвори.

След този разговор Бевърли се втурна в банята, за да инспектира външния си вид. „Господи, искам да съм по-красива от всякога“. Искаше да накара Робин да се влюби. Поканата му за вечерта доказваше интереса му към нея. Но не биваше да се главозамайва. „Е, времето ще покаже...“

Тръгна с шевролета на Хейзъл. Свикнала бе с пиковите часове в Ню Йорк и задръстванията в Лос Анжелис не я изненадаха. Научила се бе да проявява търпение, когато шофира. Но днес това ѝ се удаваше доста трудно.

Робин ѝ бе казал, че е запазил маса. В „Льо Бьоф“ бе достатъчно само да спомене името му. Сервитьорите се оказаха изключително учтиви. Изглежда тук фамилията Нютън бе добре позната.

Бевърли седна на една приятна маса до прозореца и зачака. Поръча си мартини и запали цигара. Дори не забелязваше погледите, които ѝ хвърляха мъжете. Цялото ѝ същество бе съсредоточено само върху един-единствен мъж.

Когато Робин влезе, веднага ѝ се стори, че всички наоколо изчезнаха. Той носеше същия сив костюм, с който бе през деня, и тясната, свободно вързана синя кожена вратовръзка. И изглеждаше зашеметяващо добре, точно както си го спомняше. Сърцето ѝ се разтуптя отново.

— Надявам се, че не ви накарах да чакате прекалено дълго — Робин се настани срещу нея. — Не можах да тръгна по-рано. Иначе при всички случаи щях да ви взема от къщи. Добре ли паркирахте колата си?

— Всичко е наред. Надявам се, че и вие този път не сте до забранителния знак.

— Отгатнахте. Толкова се радвам да ви видя, Бевърли!

— Беше ми приятно да дойда.

— А аз направих всичко възможно, за да ви срещна тази вечер.

„Този глас, тази усмивка, тези устни!“ Тя просто остана без дъх. Робин бе действително зашеметяващ и Бевърли бе сигурна, че той постига всичко, което пожелае. „Господи, наистина съм на път да се влюбя!“

Донесоха питие и за него, двамата пиха за срещата си и помежду им отново се появи познатото чувство на отдавнашна близост.

Робин сам бе изненадан, колко много му харесваше Бевърли. Тя сякаш за миг успя да преобърне всичките му представи за живота.

А когато му се усмихваше като сега, имаше единственото желание да я вземе в обятията си, да я докосва и да бъде много, много нежен.

— Искаш ли да пием шампанско след вечеря? — запита той тихо. — Подходящ ли е за тебе този час?

— Чудесна идея.

Щеше му се да ѝ каже, че има и други, още по-чудесни идеи, но засега се въздържа. Не биваше да избързва и да я плаши, дори и с една малка шега. Бевърли му харесваше прекалено много, за да си позволи подобно нещо.

— Постоянно ли живеете в Малибу? — осведоми се тя.

— Едва вчера се върнах от Бостън. Бях там по работа. Но тук ми харесва повече. Не обичам големите градове. Много съм привързан към океана и към цялата атмосфера тук.

— Мога да ви разбера. Аз също обичам морето.

— Значи открихме нещо общо. Надявам се да не е единственото.

— Наистина ли се надявате, Робин?

— Да, бих искал, Бевърли. Сигурно вече сте забелязала, че много ми харесвате.

— Аз също ви харесвам... — тя отпи от мартинито си.

„Каква вечер стана!“ Заля я гореща вълна от радост.

— Разкажете ми нещо за себе си — помоли той, след като поръчаха вечерята. — Искане ми се да узная всичко за вас.

Бевърли му разказа за живота си в Ню Йорк, за следването и за приятелите си там. Никога не бе имала по-внимателен слушател.

Но през цялото време, докато говореше, тя всъщност си мислеше за нещо друго. Този див, неочакван копнеж в нея ставаше почти непоносим. Нима бе възможно един почти непознат мъж да го събуди? „Каква абсурдна история!...“

— Значи, смятахте да прекарате ваканцията си тук съвсем сама? Наистина ли това бе намерението ви? — осведоми се Робин.

— Да, така бях решила. Искане да се изключа от всичко, да лежа на слънце и да тичам край морето. И нищо друго.

— А сега двамата седим тук и си говорим.

— Сега е вечер. Всяко време на деня си има своите правила. А и вечер не грее слънце.

При последното изречение Робин не се сдържа и прихна.

— Не мога да ви противореча и смятам, че е твърде добре дето вечер слънцето не грее. В противен случай едва ли щяхте да седите заедно с мен.

Тя замълча. Беше й толкова хубаво да седи с Робин и да се наслаждава на възбудата, която той предизвикваше у нея.

Вечеряха, пиха прекрасно френско вино и всеки се опитваше да надникне в душата на другия.

И двамата си имаха своите страхове, своите предразсъдъци, както и известен скептицизъм. Но нищо не можеше да измести усещането за близост в мисленето, в преценките и възгледите. Изглежда наистина се разбираха чудесно. Но си даваха сметка, че помежду им има нещо повече от взаимно разбиране. И това неразбираемо „нещо“ ги привличаше магнетично и неудържимо. Сякаш самият въздух наелектризираще телата им.

Сигурно се дължеше на шампанското, Бевърли да се чувства толкова освободена. Всичката й предпазливост бе на път да изчезне. Робин беше великолепен мъж, тя бе влюбена в него и мечтаеше за нещо повече от една разходка на лунна светлина край морето. Внезапно го осъзна съвсем ясно.

Той също целят изгаряше. Беше луд по Бевърли и знаеше, че сега е много по-различно. Не му беше за първи път да се влюбва бързо и спонтанно. Но досега не бе изпитвал толкова нежност, такова желание да закриля и да задържи това момиче.

Напълно беше забравил за Хейзъл Адамс. Обеща на Пърси да се погрижи за случая, но до следващия ден имаше много време. Сега виждаше и усещаше само Бевърли и единственото му желание бе, да бъде колкото се може по-близо до нея.

След вечерята двамата се спуснаха надолу, към плажа на Малибу. Паркираха колите една до друга и хукнаха покрай морето. Бяха леко замаяни от шампанското и сякаш безтегловни от невероятното чувство, което ги поглъщаше.

Бевърли взе сандалетите си в ръка. Хладният океански бриз охлади разгорещеното ѝ лице. Никога досега не бе изпитвала подобна възбуда.

Лунната светлина посребряваше вълните. Звездите изглеждаха съвсем близо. В един миг Робин спря и я притегли към себе си. Направи го съвсем естествено, а тя потръпна и се притисна до него.

После срещна погледа му. На лунните лъчи видя нежността в очите му и почувства същата нежност и у себе си. Устните ѝ се открянаха и тя вдигна глава към Робин.

Целуна я — отначало внимателно, после с внезапно избухнала страст. Тялото ѝ пламна. Струваше ѝ се, че от напрежение всеки миг ще се разпадне на малки частици. Докосваха се диво, необузвано, но и с много нежност. Досега никой не бе я целувал така.

Не можеше да откъсне устните си от неговите. А когато започна да я гали, първо по раменете, а после по гърдите, които напиреха под тънката ѝ рокля, тя вече знаеше, че ще се случи. Да, искаше го. Сега, в този миг.

— Господи, та аз се влюбих в теб! — Робин притисна лице в косите ѝ. — Направо ме побъркваш. Никога не съм се чувствал по този начин.

Бевърли тихо се засмя. Познатият трепет все още пронизваше тялото ѝ, обзето от един почти плашещ я копнеж.

— Аз също се влюбих в теб, Робин. Прекрасно е...

— Нека отидем у дома — в гласа му имаше настойчива молба. — Искам да ти покажа къщата си и искам да останеш при мен. Ще

дойдеш ли? Моля те, скъпа!

— Да... — прошепна Бевърли. — Ще дойда, Робин, мили.

Той я зацелува отново, а на нея ѝ се стори, че пясъкът под краката им се раздвижи и че потъва в някакъв розов облак. Върнаха се до колите прегърнати. Изобщо не бе на себе си, когато седна зад волана и го последва. До крайбрежната му къща не беше далеко.

Щом застанаха пред нея, Бевърли бе поразена. Разкошната градина с кактуси, олеандри и ярки цветя я омая с уханията си.

Робин я хвана за ръка и двамата влязоха вътре. Стъклена стена отделяше терасата от хола. Пред тях шумеше морето. По небето блестяха ярки звезди. Бе романтично и невероятно красиво.

— Чаша шампанско? — Робин ѝ хвърли оня поглед, от който коленете ѝ омекваха.

Тя се притисна към него.

— Имаме ли нужда от шампанско?

— Не, права си. Не сега. Желая те, Бевърли. Искам да съм съвсем близо до теб. Искам да те усещам и да зная, че ми принадлежиш.

Целуваха се дълго. Ръцете му ставаха все по-настойчиви, тънката ѝ рокля вече не беше преграда и той се наслаждаваше на топлите ѝ голи гърди.

Бевърли също не пестеше ласките си. Разкопча ризата му и усети горещата му, гладка кожа. И когато Робин я притисна към себе си, ясно усети възбудата му. Собственият ѝ копнеж бе станал почти непоносим.

— Прекрасна си! — шепнеше ѝ той. — Когато ти... това ухание... Искам да те опозная цялата. Само ако знаеш, колко си хубава.

Простена, когато погали бедрата ѝ. После за дланите му вече нямаше тайни по тялото ѝ и на Бевърли ѝ се стори, че всеки миг ще умре от наслада.

— Нека го направим, тук и сега... — изхриптя Робин и тя се отказа от всяка съпротива.

Бе напълно безсмислено да върви срещу себе си.

Той я съблече. Неговите дрехи също паднаха на пода. Двамата се отпуснаха върху мекия килим, жадни да опознаят телата си с нетърпението на истински влюбените.

— Целуни ме, Робин! Целуни ме и не ме пускай — простена Бевърли.

Влажните ѝ горещи устни затърсиха устата му.

Продължаваше да я гали. Ръцете му бяха навсякъде. Най-силно го привличаха гърдите ѝ — разкошни, набъбнали от желание. Езикът му заигра с връхчетата им, докато тя тихо извика.

— Моля те, вече не издържам, Робин!

Бедрата ѝ се разтвориха като че ли от само себе си, за да го приемат. Той проникна в нея твърдо и неудържимо. Силните му тласъци скоро я доведоха до върха. Тялото ѝ се изви в невероятно чувствено удоволствие. От устните ѝ се изтръгна вик на върховна възбуда и възторг.

Само миг по-късно Робин също простена в насладата от осъщественото желание. Устните им се сляха. Бедрата на Бевърли все още потръпваха конвулсивно. Толкова хубаво не ѝ е било никога досега. Толкова хубаво, толкова невероятно, сякаш за минути се бе озовала в някакъв друг свят.

Когато най-сетне се откъснаха един от друг, усмихвайки се нежно, в очите им имаше ново познание, някаква нова близост и убедеността, че си принадлежат един на друг.

А Робин бе все тъй ласкав към нея...

Продължаваха да се гаят, не можеха да се наситят един на друг — сякаш да се уверят, че случилото се е действителност, а не само сън, от който ти спира дъхът.

Нямаха нужда от думи. Знаеха, че е започнало нещо, което ще продължи дълго.

Станалото не бе никакво мимолетно приключение. Не бе резултат от моментно умопомрачение. Беше много повече. Бевърли се отдаваше на този мъж и на това чувство, независимо от последствията.

— Все още дори не зная, къде се намира банята ти — надигна се тя най-сетне с тих смях.

Погледна разхвърляните из стаята дрехи, а после и самия Робин, който лежеше напълно невъзмутим сред целия този хаос, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Хайде да се изкъпем заедно — предложи той. — Искам винаги и навсякъде да съм до тебе.

Бевърли кимна. Щеше ѝ се цялото това безумие да продължи още дълго, нямаше сили да го прекрати.

Банята бе мечта в морскозелено, а душ кабината — достатъчно широка за двама. Когато топлата вода обля телата им, Бевърли отново

се притисна към Робин. Усети здравите му мускули под пръстите си и осъзна, че тази нощ ще е безсънна...

Възбудата ѝ сякаш се зареждаше отново и отново — нищо не можеше да я угаси. Беше млада, влюбена и чувстваше, че същото става и с Робин. Умираще от щастие, докато той ѝ шепнеше някакви безумни, влюбени глупости.

Когато се върнаха в стаята, беше се загърнала в кафявия му халат. Естествено, беше ѝ прекалено голям. Но на Робин му се струваше, че изглежда очарователно. Той отиде в кухнята, за да донесе шампанско. После двамата седнаха на дивана в хола, отпихаха от чашите и се усмихваха като замаяни.

На масата гореше една дебела свещ. През отворената врата на терасата нахлуваха лунната светлина и шумът на вълните. Беше красиво като в сън. Бевърли се почувства напълно щастлива.

— Колко време ще останеш? — Робин обгърна раменете ѝ с ръка.

— Няколко седмици. Още не съм решила точно.

— Колкото се може по-дълго — усмихна ѝ се той. — Разбрахме ли се?

— Да — прошепна Бевърли.

Сега не искаше да мисли какво ще стане след това. Бъдещето ѝ се струваше толкова далечно. Единственото, което имаше значение, бе този прекрасен миг. Няколко седмици бяха много време, пълно с неизвестност. И все пак, тя се изплаши от мисълта, че трябва да се върне в Ню Йорк и да се раздели с Робин.

Но сега той бе при нея и то съвсем близо. Усещаше дъха му върху лицето си и ръцете му, които я милваха. Да, по-различно си бе представляла ваканцията си. Но и така не беше никак лошо. Каква полза, да нямаш ангажименти, щом се чувстваш самотен? Не, Бевърли не искаше повече да бъде сама. Искаше да бъде близо до Робин и нежността му.

И когато той я притисна към себе си и ръката му предизвикателно пролази между бедрата ѝ, дишането ѝ се учести. Харесваше начина, по който я докосваше и също искаше да го докосва, да го усеща твърд и пулсиращ в дланта си. Отново ги погълна пламъкът на желанието. Вече не съществуваше нищо друго — нито

минало, нито бъдеще, а само чувството, което толкова силно ги привличаше един към друг...

IV

Бевърли остана до сутринта. Когато се събуди до Робин, не изпита никакво чувство на вина. Не откри у себе си и никаква следа от разкаяние. Случило се бе нещо чудесно и то не можеше да е грешка. Робин бе мъжът, когото обичаше и по когото съвсем си бе загубила ума. Тя реши, че всичко е както трябва. В ранното утро се любиха отново и започнаха деня също тъй фантастично, както бяха завършили и нощта.

Все още съвсем замаяна от ласките, Бевърли седна на масата за закуска. Какво значение имаха тъмните сенки под очите ѝ, щом те ѝ придаваха толкова чувствен вид. Беше щастлива с Робин и не виждаше смисъл да го крие.

Тази сутрин би дала всичко, за да изглежда колкото се може по-чувствена, по-страстна и по-нежна. За Робин бе готова на какво ли не.

— Какво ще правиш днес? — попита я той, когато тя за втори път напълни чашата му с кафе. — Искам да зная, къде да те търся в мислите си.

— Ще се върна в апартамента, ще се преоблека и най-после ще разопаковам нещата си. Вчера исках първо да се порадвам на морето...

— Търсила си морето, а намери мен.

— Кое то съвсем не е толкова лошо. Кога ще се видим? — запита Бевърли.

Точно тогава Робин си спомни за оная проклета Хейзъл Адамс. Не искаше да подведе брат си. Трябваше да уреди нещата.

— До обед имам работа в офиса, а следобед трябва да проведем важен разговор. Но смятам, че към четири ще се освободя. И ще дойда да те взема, Бевърли. Останалата част от деня ни принадлежи, а ако искаш, и цялата нощ.

— Можем да се срещнем и тук, при теб — каза тя бързо. Изведнъж ѝ стана някак неприятно при мисълта, че Робин ще идва да я вземе. „Хейзъл, с нейното реноме.“

— Защо да не дойда да те взема? Да не би да имаш някакви тайни? Да няма още някой мъж в живота ти?

— Не — тя отпи глътка кафе. — Разбира се, че можеш да дойдеш. Просто исках да те улесня. Не си ли съгласен?

Робин сложи ръката си върху нейната.

— Моят дом е и твой.

— Винаги и на всички ли си казвал същото?

— Без сравнения, Бевърли, Сега вече съм сигурен, че преди теб не е имало никаква друга жена.

— Не е ли малко силно казано?

— Така го чувствам. Не разбираш ли, че ние с теб сме създадени един за друг.

Бевърли тихо въздъхна от щастие.

— Вярвам, че е така. Аз вече също не мога да си спомня, дали преди теб е имало някой друг.

— Нито дума повече — помоли я той. — Искам да си щастлива само в обятията ми.

— Никога не съм била толкова щастлива, вярвай ми. Вече изгарям от нетърпение да се видим отново.

— Мисля, че ще е чудесно да сме заедно винаги. Сигурен съм.

— Нека сега не мислим за бъдещето — рече бързо Бевърли. — То е твърде далеч. Да планираме само този ден.

Когато потегли към апартамента, тя бе в превъзходно настроение. Като нищо щеше да се справи с днешните обаждания за Хейзъл. Повече нямаше да се плаши и да се ядосва. Какво я засягаше интимният живот на приятелката ѝ? Бевърли бе срещнала най-прекрасния мъж на света и бе влюбена, влюбена, влюбена...

Никога не се бе замисляла сериозно как би трябвало да изглежда мъжът, в който ще се влюби страстно. Но сега вече знаеше, че бе открила у Робин своята мечта.

Чувстваше се толкова щастлива. Направо изгаряше от нетърпение отново да се срещнат. Разбираше, че той трябва да работи и че постът му сигурно е много отговорен. Но бе намекнал, че ще се опита да се освободи следващите няколко дни, за да бъдат непрекъснато заедно и тази мисъл ѝ даваше криле.

Може би някой ден щеше да разкаже на Хейзъл цялата тази история. Но дали тя бе способна да разбере подобен полет на

чувствата? Изведнъж приятелката ѝ се стори съвсем чужда. А се бяха разбирали толкова добре. Тайната на Хейзъл дълбоко я бе шокирала.

Не, не искаше да приема Робин в това жилище. „Кой знае колко мъже са минали оттук!“ Потръпна при тази мисъл.

„Как може Хейзъл да се люби с най-различни мъже и то за пари!“ Дори въображението на Бевърли бе прекалено порядъчно, за да си представи подобно нещо. Чувстваше се разочарована от някогашната си приятелка.

Но вечерта отново щеше да бъде с Робин. И той щеше да я държи в прегръдките си. Щеше да усети под горещите му устни завладяващото желание.

„Възможно ли е един мъж да бъде едновременно толкова страстен и толкова нежен?!“ Обхвана я неутолим копнеж.

Но сигурно трябваше да бъде точно така, когато човек е влюбен. Точно така си го бе представяла. След като го срещна, връзката ѝ с Дон ѝ се струваше като детинска игра.

С него земята не бе треперила и Бевърли не бе потъвала в розови облаци. И никога не си бе мечтала да стигне края на дъгата заедно с Дон. С Робин бе съвсем друго и ѝ се искаше още дълго, дълго да останат заедно.

Но когато пое по „Фрийуей“ в душата ѝ нахлуха съмнения, които изместиха картините от последната нощ. Робин Нютън произхождаше очевидно от високоуважавано и доста богато семейство. Не можеше да не се съобразява с общественото си положение. Все някой ден историята им щеше да свърши и той щеше да се ожени за подobaващо му момиче от висшите кръгове.

Налагаше се Бевърли да забрави думата „завинаги“. Всичко, което се случи бе по нейна воля и тя не искаше да съжالياва. Дори и ако някой ден от връзката им вече не останеше нищо.

Когато пристигна в апартамента, първо съблече малко поизмачканата си рокля. В джинси и бяла тениска се почувства по-добре. Днес не се налагаше да седи и да чака обаждането на Робин. Бяха се уговорили, в четири часа тя да бъде в къщата му, където всичко щеше да започне отново.

Когато телефонът иззвъня, Бевърли не се нервира. През този ден просто нищо не бе в състояние да я ядоса. Чувстваше се толкова

спокойна и лека, както може да се чувства само жена след щастлива любовна нощ.

Когато вдигна слушалката, бе готова да чуе поредното недвусмислено предложение от някой непознат мъжки глас. Неочаквано обаче се обади Хейзъл.

— Здравей, Бевърли. Исках само да разбера, дали си пристигнала. И снощи звънях няколко пъти. Но сигурно беше излязла.

„Хейзъл!“ Бевърли почувства, че кръвта нахлу в главата ѝ.

— Бях на вечеря... — отвърна тя малко сковано. — Колко мило, че се обаждаш.

Хейзъл се разсмя.

— Да не би нещо да не е наред, мила? Харесва ли ти апартаментът ми? Така ли си го представяше?

— Не точно така, Хейзъл.

— Ах, имаш предвид обажданията. Не им обръщай внимание, Бевърли. Трябваше да те предупредя. Но в такъв случай ти едва ли щеше да дойдеш. Имах някои постоянни ангажименти. Съвсем естествено е агентите непрекъснато да звънят. Доста ме търсят.

— Без съмнение — каза хладно Бевърли. — Защо не ми каза нищо, Хейзъл? Защо не ми каза, с какво се занимаваш наистина?

— Шокирана ли си, малката? Всеки върви по пътя си. Моят се оказа малко по-различен от онова, което си представяхме някога. Но съвсем не се чувствам зле. Човек все някак трябва да живее.

— Така ли? Нима точно това е начинът?

— Не ти се обадох, за да ми четеш морал. Ако в жилището ми не ти харесва, можеш да го напуснеш. Мислех, че ти правя услуга, заради старото ни приятелство.

— Надявам се още някой път да поговорим за това. От Париж ли се обаждаш?

— Разбира се. Тук времето е чудесно. Забавлявам се добре и се надявам ти да правиш същото, Бевърли. Забрави за известно време Ню Йорк.

— Ще се постарая.

Хейзъл се разсмя.

— Ще го преживееш, мила. Приеми ме такава, каквата съм. Някой ден аз също ще променя живота си. Някога, когато ми се удаде добра възможност.

— Желая ти, това да стане час по-скоро — рече искрено Бевърли.
— Убедена съм, че се движиш в съвсем погрешна посока.

— Амин — каза Хейзъл. — Доскоро, Бевърли. — И тя също така неочаквано затвори.

„Бедната Хейзъл — помисли си Бевърли. — Тя нищо не е разбрала от живота. Не знае, какво означава да си истински влюбена в един мъж. Връзка, основана на пълна взаимност, сигурно е нещо напълно непредставимо за нея и като че ли вече е проиграла шансовете си.“

Тази мисъл я натъжи, но скоро забрави за Хейзъл. Предстояха ѝ далеч по-приятни неща.

София ди Анжело бе дошла на обяд. Родителите на Пърси поздравиха бъдещата си снаха и заминаха за града, където имали някакъв неотложен ангажимент.

Пърси и София обядваха сами. Той бе наредил да сервира в градината на бащината му вила в Палм Спрингс. Алфред Нютън особено се гордееше с високите палми, които обграждаха целия му имот.

Пърси погледна мило годеницата си и вдигна чашата си за наздравица.

— Днес изглеждаш прекрасно, скъпа. Тази червена рокля страхотно ти отива. Чудесно се съчетава с тъмните ти коси и с нея изобщо не ти личи, че очакваш бебе.

София отпи глътка минерална вода и се усмихна. После сложи ръце на корема си.

— Аз искам да ми личи. Гордея се с това. Но все още едва се забелязва.

— Скоро ще се оженим и така е по-добре. Сватбата ни е само след три седмици...

София приглади назад черната си коса.

— Само ако родителите ти не настояваха да е толкова помпозна. Бих искала да е някак по-скромна.

— Ще бъде чудесно, мила. И ти ще си най-хубавата булка на света. Гордея се с теб, София.

— А аз съм толкова влюбена в теб. Мисля, че ще станеш много добър баща. Дано да е момче. Искам да го кръстя на тебе.

— А, не. Пърси Нютън Втори не звучи добре. Сигурно ще ни хрумне нещо по-хубаво. Разбира се, че ще бъде момче. Държа на това, София.

— От мен да мине. Но трябва да изчакаме. След още няколко месеца може да научим какво е, благодарение на ултразвуковата диагностика.

Пърси вдигна поглед, когато на терасата се появи цветнокожата прислужница. Тя бързо се приближи.

— Търсят ви по телефона, господин Нютън. Нещо спешно.

— Извини ме, скъпа.

Той стана, усмихна се на София и последва момичето.

— Прехвърлих разговора в библиотеката — каза Луела.

Пърси влезе в голямото, облицовано с дърво помещение и вдигна слушалката. И тогава чу гласа на Хейзъл.

— Нали не си ме забравил, Пърси? Помниш, какво ти казах. Парите ми трябва веднага. До края на месеца трябва да бъдат прехвърлени по сметката ми. В противен случай ще се наложи да се справиш с последиците. Не се шегувам, можеш да бъдеш сигурен.

— Не разполагам с тези пари и няма откъде да ги взема — Пърси бе нервен. — Изключено е, Хейзъл.

— Нищо не е изключено за един Нютън. Не се преструвай. Мен не можеш да ме преметнеш. Давам ти време до края на месеца и след това бомбата ще избухне. Един такъв малък скандал сигурно ще пообърка подготовката за сватбата ти. Помисли за баща си и какво може да му коства тази история. Знаеш много добре — и тя затвори.

Пърси отметна косата си назад и запали цигара. „Защо ми трябваше да се захващам с тази жена? Защо така обезумях по Хейзъл Адамс? А сега трябваше да плаща. Какво, по дяволите, прави Робин? Нали обеща да се погрижи за случая!“ Но явно не бе успял, след като Хейзъл си позволяваше този тон по телефона. Спря по средата на помещението. Не биваше да се появява в такъв вид пред София.

Истински Содом и Гомор щеше да настъпи, ако Хейзъл изпълнеше заплахата си и дадеше снимките на вестниците. „Каква гадна, мръсна история!“

А той до гуша бе затънал в нея. Дори не искаше да мисли, как би реагирал баща му. Отсега го побиваха студени тръпки.

„Дали да не се обадя на Робин и да му напомня, че не бива да бави нещата?“ Но трябваше да побърза. Не биваше да оставя София толкова време сама. Все пак ѝ дължеше някакво обяснение във връзка с обаждането.

Отново вдигна слушалката и набра номера на Робин. Обади се секретарката му. След цяла вечност го свърза с него.

— Значи си се върнал от Бостън — рече Пърси, когато чу гласа му. — Забрави ли, какво ми обеща? Онази дама ми се обади пак и ми даде срок до края на месеца. Дотогава трябвало да получи петстотинте хиляди долара. Направи нещо, Робин. Аз вече нищо не мога да измисля.

— След един час ще бъда при нея — обеща брат му. — Предвидил го бях за днес. Не мисли, че съм те забравил, малкия. Все някак ще оправя нещата.

— Все някак — повтори Пърси. — Чудя се, как ли ще го сториш. Няма да е лесно да се отървеш от нея. А и едва ли ще успееш да я уплашиш. Доста е нахакана. И е готова на всичко.

— Ще видим. Успокой се сега. Ще ти се обадя веднага, щом се срещна с тази госпожица Адамс, окей?

— Окей. Исках само да ти напомня.

— Добре. Разчитай на мен.

Когато Пърси се върна при София, тя го погледна въпросително.

— Ама че дълъг разговор.

— Робин беше — отвърна ѝ той.

За София това бе достатъчно. Не се интересуваеше, какво имат да обсъждат братята. Време бе за какви ли не тайни преговори. Сватбата, с всичките ѝ непредвидености, бе на дневен ред.

— Харесвам Робин, макар че той е съвсем различен от тебе — вметна тя, докато се бореше с прекалено големия за нея стек.

Пърси ѝ се усмихна лъчезарно.

— Разбира се, че е съвсем различен. Доста по-голям е от мене. И е съвсем солиден тип.

София учудено го погледна.

— Това трябва ли да означава, че ти не си солиден?

Той бързо погали ръката ѝ.

— Откакто те познавам, съм най-солидният мъж на света. Повярвай ми.

В този миг бе убеден в това, защото наистина я обичаше. Чувството му към нея бе нещо съвсем различно от онова, което изпитваше към Хейзъл. София бе като изящно цвете, с което човек да се украси и му се иска да го притежава, докато Хейзъл бе създадена за съвсем други удоволствия.

— Значи наистина ме обичаш?

Пърси сложи ръка на сърцето си.

— За мен никога няма да съществува друга жена.

Изведнъж с ужас си спомни за Хейзъл и се зачуди какъв ли щеше да бъде краят на тази история.

— Това ме успокоява — София реши да не разпитва повече.

Продължиха да се хранят мълчаливо. На Пърси не му излизаше от ума дали Робин наистина ще успее да отклони Хейзъл от намеренията ѝ. Ако все пак изпълнеше заплахата си, връзката му със София щеше да бъде сериозно застрашена.

Колкото ѝ да го обичаше, тя едва ли би могла да преглътне факта, че е спал с Хейзъл и след като вече се познаваха. За нея щеше да бъде истински шок.

И тогава София щеше да бъде тази, която ще взема решенията. Самият той ще стане за смях в обществото, да не говорим за онова, което можеха да предприемат родителите му.

Не, снимките не биваше да се публикуват в никакъв случай. След такъв скандал Пърси едва ли щеше да успее да се изправи на крака. Познаваше добре консервативните си родители. А и позициите на фамилията в обществото щяха да бъдат сериозно разклатени. Последниците биха били катастрофални.

— Какво си се оклюмал толкова — рече неочаквано София. — Изглежда имаш някакви проблеми, Пърси.

— Какви проблеми бих могъл да имам — той се усмихна попресилено. — Мислех си за теб, за сватбата и дали ще издържиш цялото това изпитание.

— Родителите ни решиха да направят венчавката по всички правила. Трябва да приемем волята им. Ще се справя, скъпи.

— И ще държиш на мен, независимо какво ще се случи? — запита Пърси изведнъж.

— Разбира се. Що за въпрос. Или има нещо, което не зная?

— Не, не — отвърна той бързо. — Само исках да се уверя. Човек никога не подозира в каква ситуация може да се окаже.

София смръщи хубавото си чело.

— Да не искаш да кажеш, че родителите ти са пред фалит?

Пърси се засмя.

— Прекалено богати са, за да фалират. Никога няма да имаме финансови проблеми, София. Дори един „черен петък“ на Уолстрийт не би могъл да им причини нещо сериозно. Що за мисли ти хрумват само.

— Какви други неприятности би могъл да имаш?

„Как сладко и невинно ми се усмихва“. Пърси почувства угризения. Щеше да се жени за най-очарователното момиче на света, а се мъкнеше при някаква куртизанка. Скъпо щеше да плати за глупостите си.

Но нима би могъл да поговори със София? „Исключено!“ Той моментално прогони тази мисъл. Не биваше да очаква от нея да прояви разбиране точно в този случай. Толерантността също си имаше граници. Не му оставаше нищо друго, освен да чака резултат от дейността на Робин.

V

Робин изпитваше силен гняв към Хейзъл Адамс, когато по обед се отправи към жилището ѝ. От тактическа гледна точка бе неподходящо да ѝ се обажда предварително. Искаше да я изненада и да я притисне до стената. При него нямаше да минат номерата, които бе приложила при малкия му брат. Това тя доста бързо щеше да разбере.

Робин имаше силен характер и бе доста трудно да бъде изкаран от равновесие. Но при тази история чувстваше, как гневът го задушаваше. За него изнудването бе едно от най-отблъскващите неща и в никакъв случай нямаше да го допусне. Това момиче щеше да остане с пръст в устата.

Обзет от яростни чувства, той паркира колата си недалеч от небостъргача. Във фойето, в малка стаичка седеше портиерът. В повечето модерни и скъпи сгради имаше такъв човек, който съобщаваше за посетителите и предпазваше обитателите от нежелани гости.

Робин разбра, че на изненада едва ли ще може да разчита. Но като чуеше фамилията му, госпожица Адамс сигурно щеше да го вземе за Пърси. Така нямаше да е трудно да се промъкне при нея.

Той се представи и назова апартамента, който иска да посети. Портиерът посегна механично към телефона и когато Бевърли се обади, и съобщи за някой си господин Нютън.

— Окей — каза тя и мъжът кимна на Робин към асансьора. Той моментално хлътна в него.

Бевърли не разбираше, какво става. „Робин е решил да ме посети по обед? Истинска изненада. Но как ли е открил адреса ми? Невероятно!“

Когато се позвъни, тя буквално полетя към вратата и го посрещна сияеща. Но при вида ѝ той сякаш се вкамени.

— Ти?

Бевърли се засмя.

— А кой друг? Влизай, Робин. Страхотно се радвам, че дойде. Веднага трябва да ми разкажеш, как откри адреса ми.

Робин сякаш бе получил удар с чук по главата. Последва я в луксозната дневна.

— Каква е тази игра? — попита най-сетне.

Тя не го разбра.

— Какво искаш да кажеш? За какво говориш, Робин?

— Какво търсиш в този апартамент?

— О... — Бевърли смутено се засмя. — Нали ти разказах за моята приятелка. Това е нейният апартамент. Затова ли си толкова изненадан.

— Дойдох тук, за да говоря с Хейзъл Адамс.

Бевърли онемя. Стоеше срещу него и не знаеше, какво да каже.

— Тази госпожица Адамс твоя приятелка ли е? — продължи да разпитва той.

Бевърли преглътна.

— Да, тя наистина се казва Хейзъл Адамс. Но какво общо имаш ти с нея, за Бога? — после сякаш изведнъж разбра. И се отпусна върху креслото. — Значи ти също? — промълви тя ужасено.

— Да изясним нещата веднага — рече Робин. — Не съм от нейните клиенти. Тук съм по съвсем друга причина.

Бевърли измъчено се усмихна.

— Лесно е да се каже.

— Да не би да не ми вярваш? Къде мога да видя тази... — той се запъна — тази дама?

— Тя е в Европа. Затова ми предостави жилището си.

Робин също седна.

— Тая мръсница — промърмори той. После погледна недоверчиво Бевърли. — Как е възможно да ти е приятелка такава жена? Просто е неприлично.

Изведнъж Бевърли изпита желание да защити приятелката си.

— Познаваме се отдавна, още от института. Хейзъл не е лош човек. Но тръгна по криви пътища.

— Какво се мъчиш да ми внушиш, Бевърли? Та тя е една изпечена мръсница. Опитва се да изнудва брат ми с някакви гадни снимки. Точно това имах намерение да обсъдя с нея.

— Нима въобще не я познаваш?

— Не. Но да те намеря тук...

Бевърли зарови ръце в косата си.

— Нещата май станаха малко сложни. Наистина ли Хейзъл изнудва брат ти?

— Щом ти казвам — изръмжа Робин. — Иначе бих ли дошъл.

Телефонът иззвъня. Бевърли изпита безпокойство. Можеше да си представи, какво бе това обаждане. Точно сега, когато Робин бе тук.

— Няма ли да вдигнеш? — запита той.

— Сигурно търсят Хейзъл.

— Какво от това — настоя Робин. — Звънът ме изнервя.

Тя вдигна слушалката. Отново чу някакъв мъжки глас.

— Госпожица Адамс в момента не е тук. В Европа е. Обадете се след шест седмици — побърза да каже и затвори.

Робин забеляза нейната нервност и изведнъж го обхвана ужасно подозрение, което се засилваше с всеки изминал миг. „Какво ми разказа Бевърли? Че следвала и че от време на време работила като модел. Модел на някаква търговска верига.“ Неочаквано видя ситуацията в съвсем друга светлина.

Ако тя следваше, все някак трябваше да печели джобните си пари — и най-вероятно по начина, за който той сега си мислеше. Тази Хейзъл Адамс едва ли бе случайно нейна приятелка. Бевърли дори не се бе опитала да го скрие.

Тя го наблюдаваше неспокойно.

— Какво става с теб, Робин? Защо ме гледаш така? Не съм виновна, че Хейзъл е замесена в някакъв мръсен опит за изнудване. Не знаех нищо.

— Не твърдя, че си същата като нея. Но да те намеря в този апартамент...

— Но нали ти обясних. Моля те, престани. Аз вярвам на думите ти. И не допускам, че си от антуража на Хейзъл.

— Колко успокояващо — той запали цигара. — Във всеки случай дамата не е тук, а аз исках да се разбера с нея. Преди малко се е обадила на брат ми и му е дала срок до края на месеца. Искане да измъкне от него петстотин хиляди долара.

Бевърли отново преглътна.

— Петстотин хиляди долара. Та това са дяволски много пари.

— Несъмнено. Единственото, което засега е сигурно е, че ние няма да ѝ дадем парите. Фамилията Нютън не може да бъде изнудвана.

— Отвратителна история — рече Бевърли. — Как може Хейзъл да измисли подобна нещo. Възмутително е и смятам да ѝ го кажа, когато се обади.

— Стой настрана, Бевърли — помоли я Робин. — Аз искам да говоря с тази дама и ще го направя. Независимо, колко още ще трябва да чакам. Ще измъкна брат си от тази гадория.

— Много великодушно от твоя страна. Мисля, че постъпваш правилно. Господи, Хейзъл трябва да се е побъркала.

Той отново я погледна недоверчиво.

— Наистина ли не знаеше нищо?

— Та аз дори не се видях с нея, говорихме само по телефона. Как бих могла да знам. А и тя никога не би ми казала. Познава ме достатъчно добре. Потресена съм.

„Дали трябваше да ѝ повярвам?“ Робин се чувстваше несигурен. От една страна Бевърли изглеждаше толкова сладка в тесните си джинси и бялата тениска, че кръвта му направо кипваше. Но от друга — още не се бе съвзел от шока, че я намери точно в този апартамент.

— Добре, да приемем, че не си знаела. Но къде е изчезнала Хейзъл? Как ще се опитва да притиска Пърси от Париж?

— Не мога да ти отговоря, скъпи. Трябва да попиташ самата нея. Не искам да имам нищо общо.

Робин стана и се приближи до прозореца. От височината на двайсет и втория етаж се виждаха морето и вилите край плажа. Бевърли тихо пристъпи към него.

— Толкова съжалявам. Ще се опитам да повлияя на Хейзъл, ако се обади още веднъж. Смятам намеренията ѝ за пълен абсурд.

Робин вдигна поглед и срещна тъмните ѝ, страстни очи. Почувства свежото ухание на кожата и косата ѝ. Нямаше съмнение, че бе луд по нея. Тя изглеждаше толкова прелестна, така съвършено непорочна.

Въпреки всичко обаче, у него се затаи някакво недоверие. Но когато тя му се усмихваше по този начин, бе готов да забрави съмненията си. Привлече я към себе си. Езикът му жадно разтвори устните ѝ. „Бог ми е свидетел, че това момиче ми замая главата...“

Бевърли се откъсна разгорещена и възбудена.

— Какво да ти предложи? Кафе или нещо за пиене? Вече успях да напазарувам.

— С удоволствие ще пия едно кафе — Робин запали поредната си цигара и седна върху едно от белите кресла, които изглеждаха така елегантни.

Трябваше да признае, че не така си бе представял апартамента на една куртизанка. Тук всичко бе много стилно и издаваше изискан вкус. Но нищо не можеше да заличи факта, че Хейзъл Адамс се отдаваше на мъже за пари.

Бевърли влезе в кухнята и включи кафе машината. Сигурно би полудяла, ако знаеше какво се върти в главата на Робин. Но тя не допускаше, че той би могъл да я приравнява с Хейзъл.

Той бе раздразнен и объркан. Беше влюбен в нея. Но само като си помислеше, че и тя може да е като приятелката си...

— Кафето ей сега ще стане — Бевърли се настани с очарователна усмивка в скута му. — Толкова е хубаво, че си тук, при мен...

Робин хвърли цигарата в пепелника. Когато тя бе толкова близо, можеше да мисли само за едно. Гърдите ѝ под тениската го привличаха неудържимо и ръцете му сякаш сами намериха пътя към тях.

Замилва ги, отначало внимателно и нежно, а после все по-страстно, докато усети как връхчетата им се втвърдиха с готовност.

Бевърли затаи дъх. Както винаги, когато бе в обятията на Робин, я обзе възбудата, която я караше да забрави всичко. Единственото ѝ желание бе да лежи гола до него и да усеща силното му, горещо тяло.

Устните ѝ бяха полуотворени и той не преставаше да я целува, докато сваляше джинсите ѝ. Бевърли изпитваше ненаситен копнеж за ласки. Искаше Робин да я гали и докосва навсякъде, да я възбуди до полуда.

— Ти си най-страхотното момиче, което познавам... — устните му се плъзнаха по шията ѝ и я обсипаха с ефирно нежни целувки. Утробата ѝ постепенно запламтя като в огън. Бевърли мечтаеше, той да я люби диво и необуздано. Никога преди не бе изпитвала такъв влудяващ копнеж.

Робин също беше като обезумял. Нямаше търпение да притисне голото ѝ тяло до своето. Сваля всичките ѝ дрехи. Тя също трескаво му помогна да се съблече. Ръцете и устните ѝ го изгаряха. В любовта всичко е позволено, а Бевърли знаеше, какво иска Робин. Беше

страхотно възбуден. И двамата съзнаваха, че не могат да чакат повече. Тя го обгърна с бедрата си, а Робин я посрещна и я прониза силно и твърдо. Отначало предпазливо, а после все по-бурно Бевърли се заизвива над него. Устните им нетърпеливо и жадно се сляха. Само минути по-късно и двамата не бяха на себе си от върховно блаженство. С дрезгав вик Бевърли отметна глава назад. Бе напълно зашеметена. Сякаш от много далеч до нея достигна стенанието на Робин. Струваше ѝ се, че лети, лети нанякъде...

Той притисна лицето ѝ към гърдите си. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му. Чувстваше се съвсем олекнала от щастие. И след като се бяха любили, между тях оставаше още толкова нежност...

— Разкошна си — прошепна Робин.

— Обичам те... — промълви тя в рамото му.

В този миг той бе забравил онова, което неотдавна си мислеше за Бевърли. Чувството му към нея бе толкова силно, че помиташе всичко останало. Знаеше, че няма лесно да се откаже от нея. Но когато малко по-късно влезе в банята, отново го заглождиха предишните съмнения. Бевърли едва ли бе много по-различна от онази отвратителна Хейзъл Адамс. Подозрението здраво заседна в съзнанието му.

Тя се появи от кухнята в бял халат и с каничка кафе в ръце. Порцелановият сервиз на масата беше с превъзходно качество.

— Бих искала, всеки ден да ме изненадаваш по този начин.

Робин се усмихна разсеяно.

— За съжаление, имам и други ангажименти, скъпа.

— Само се пошегувах. Зная, че си много зает — тя блажено се протегна. — И все пак, беше великолепно.

— Трябва да прескоча до офиса си. Но в четири ще се видим при мен, както се уговорихме, нали?

— Чудя се, как ще издържа дотогава — каза го много нежно и с онова меко сияние в очите, което той толкова обичаше.

Но Робин изведнъж бе обхванат от желание да напусне жилището. Трябваше да си изясни много неща. Когато се качи в ягуара си, се почувства доста особено. Каквато и да бе в действителност Бевърли, тя със сигурност бе магьосница, щом всеки път го правеше толкова щастлив. Но ако имаше и други мъже...

„В хубава история се забърках. Точно на мен ли трябваше да се случи! Аз и такова момиче — чиста лудост. Какво ли иска всъщност от

мен Бевърли?“

Осъзнаваше, че наистина я бе направил щастлива. Не бе играла театър. Изгаряше я истинска страст. И двамата стигнаха в пълен синхрон до оргазъма. Но може би и това бе част от изкуството, което момичетата от този род владееха.

Робин бе ужасно объркан.

VI

Хейзъл седеше пред камината с Жан-Пиер. Денят бе дъждовен и хладен. Преди половин час тя и френският ѝ приятел се бяха върнали от лов на патици. Жан-Пиер я бе поканил в имението си, недалече от Париж.

Хейзъл се наслаждаваше на топлината, идваща от камината и на горещия чай, който Жан-Пиер ѝ бе донесъл. Той беше изключително внимателен домакин. Бе се запознала с него преди няколко месеца в Лос Анжелис, благодарение на добрия стар Джордж от хотел „Билдмор“. Жан-Пиер я бе посетил няколко пъти по време на престоя си в Калифорния. Беше влиятелен търговец с широк периметър на действие.

Когато я покани в Париж, тя не взе нещата на сериозно. Какво ли не ѝ бяха обещавали мъжете, щом ги накараше да се почувстват щастливи. Но когато след известно време ѝ телефонира от Европа, тя почти се съгласи. А после един ден му се обади кратко и решително и отлетя за там. Не съжаляваше.

— Какво се умисли толкова? — Жан-Пиер отпи от чая си, гледайки напрегнатото ѝ изражение.

Хейзъл отметна назад сребърнорусата си коса.

— Много харесвам имението ти. Харесва ми и самата местност. Един дъждовен ден извън Париж е чудесно преживяване. Съвсем ново за мен.

— Ти наистина си момиче от класа, Хейзъл — засмя се той. — Бих могъл да те въведа във висшето общество на Париж и никой няма да се досети, с какво всъщност се занимаваш. Просто си супер!

Тя махна с ръка.

— Приемам го като комплимент, а аз обичам комплиментите.

— Имам желание да те запозная с един истински голям аристократ. Той обича руси жени и особено млади и темпераментни като теб.

— Дойдох тук, за да си почина — Хейзъл изрече тези думи съвършено безстрастно.

— Нямам пред вид нещо инцидентно. От тази връзка би могло да излезе нещо по-стабилно. Никога ли не си мислила да се оттеглиш от занаята?

Хейзъл остави чашата си на малката масичка до канапето.

— Честно казано, скоро си мислех за това. Но държа нещата наистина да са много солидни.

— В такъв случай, имаш късмет, че попадна на мен. Ще те запозная с Анри дьо Шантал, Сигурен съм, че чудесно ще изиграеш ролята на дама. Ти го можеш. Анри е вдовец от двацет години и освен един замък на Лоара от него могат да се наследят поне още няколко милиона. Мисля, че не бива да пропускаш тази възможност да се оттеглиш.

Хейзъл сви устни.

— Звучи ми така, сякаш вече съм на седемдесет.

Жан-Пиер леко докосна рамото ѝ.

— Разбираш, какво имам предвид. В събота давам едно малко празненство. Анри дьо Шантал също ще бъде там.

— Името звучи добре — засмя се тя.

— Мъжът също не е лош. Доста светски е и толерантен, дори и ако някой ден му довериш малката си тайна, няма да получи удар. В края на краищата, не искам да забия нож в гърба на един стар приятел.

— На колко години е твоят стар приятел?

Въпросът бе неизбежен. Жан-Пиер отново отпи от чая си.

— Всичко зависи от това, какво точно очакваш от един мъж. Анри дьо Шантал би могъл да ти предложи чудесен начин на живот и ти да бъдеш осигурена до края на дните си. А и той е наистина очарователен.

— Всичко това ме навежда на мисълта, че е поне на сто.

— Да речем, че вече не е съвсем млад. Но нима това има значение за един мъж? Все още е напълно във възможностите му да те направи щастлива.

Хейзъл го гледаше недоверчиво.

— И тъй, кой набор е?

Жан-Пиер също остави чашата си и смутено протърка брадичката си.

— На шейсет и три е. Но, вярвай ми, никой не му дава повече от петдесет и пет. Много стегнато момче.

Хейзъл онемя. После започна да се смее като луда.

— Значи, ти искаш да ме пробуташ на някакъв старец?

— Кой говори за подобно нещо! Но трябва да мислиш за бъдещето си, Хейзъл. Няма завинаги да останеш на двайсет и четири, а годините минават бързо. Това важи и за Анри. Съветвам те добре да си помислиш.

— На шейсет и три. О, Боже не мога да кажа, че това е мечтата на безсънните ми нощи.

— Ако не се случи нищо непредвидено, ти ще го надживееш. Винаги ще имаш възможност за нов старт. Като Хейзъл дъо Шантал би могла да играеш значима роля в обществото, а мен това ще ме забавлява.

— Аха, значи така стоят нещата. Става дума само за някаква игра, за шега, която искаш да си направиш.

— В която Анри с положителност ще се включи. Той не страда от класови предрасъдъци. Не би имал нищо против да подведе така нареченото „добро общество“. А ти, скъпа, ще очароваш всички.

Хейзъл се замисли. Предложението на Жан-Пиер всъщност не бе лишено и от някои положителни страни. Но пък трябваше да се обвърже с един толкова възрастен мъж. А той спокойно би могъл да си поживее още двайсет години...

— Наистина ли има замък и е толкова богат?

Жан-Пиер усети, че тя се хвана.

— Точно както ти казах.

— И откъде си сигурен, че ще му се харесам?

— Познавам вкуса на Анри, а и той има особена слабост към американките. Донякъде го разбирам. Харесва свободния им начин на живот и тяхната самоувереност.

— Тоя Анри дъо Шантал изглежда наистина е необикновен човек.

— Вярно е. Струва си, поне да се срещнеш с него. Ще дойдеш ли на празненството в събота?

Хейзъл се разсмя.

— Там съм — рече тя. — Да видим, какво ще излезе от тази среща.

Робин седеше с брат си в бара на клуба. През този късен съботен следобед бяха играли голф и сега с наслада отпиваха от питието си. Чашите им с джин и тоник бяха вече полупразни.

Четири дни и четири нощи вече Робин бе заедно с Бевърли и все още не знаеше, какво да мисли за нея. Нямахше съмнение, че я обича и че двамата чудесно се разбират. Но сянката на недоверие у него оставаше.

Понякога се опитваше да я разпитва и отговорите ѝ бяха съвсем открити и непринудени. Можеше ли обаче напълно да ѝ вярва?

Робин информира Пърси, че Хейзъл Адамс се намира в Европа. Но този факт нямаше как да го успокои, защото заплахата ѝ оставаше.

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще запратиш чашата в стената — ухили се Пърси.

— Проблемите ми не са малко — отвърна Робин.

— И при мен е същото. Ключови думи: „Хейзъл Адамс“. Какво ще стане, ако до края на месеца тя не се обади повече и изпълни закана си? Ти не знаеш, къде е. Няма как да се свържеш с нея. Дори нямаш шанс да я цапнеш по главата. А това ужасно ме изнервя.

— В никакъв случай няма да ѝ даваш парите! По този въпрос, мисля, че се разбрахме. Ако още веднъж позвъни, помоли да установят от какъв номер се обажда. Така може би ще успея да се добера до нея и да ѝ кажа онова, което съм решил.

— Тая работа няма да се уреди по телефона — рече угрижено Пърси. — Невъзможно е. А Хейзъл иска парите. О, Боже, ако тези снимки наистина се появят във вестниците...

— Моля те, не откачай — сопна му се Робин. — Още не се е стигнало дотам. Дамата ще има възможност да размисли, разчитай на това. Как изобщо е посмяла да се захване с фамилията Нютън!

— Тя не е от страхливите, обясних ти вече. Няма да се откаже лесно.

Робин примирено вдигна чашата си.

— Нямам намерение да те упреквам, че си се захванал с нея.

Той поръча по още едно.

— Ти си истински джентълмен, братко. Не ми натякваш, въпреки строгите си принципи. Вече се боях, че ще се откажеш.

Робин си взе цигара.

— Всеки си има свой живот, Пърси. А ти си достатъчно голям, за да знаеш, какво вършиш.

— Познаваш София. Тя е чудесна, но е ужасно ревнива. На италианките им е в кръвта. Ако научи за Хейзъл...

Робин сложи ръка на рамото му.

— Нищо няма да научи. Тази Хейзъл Адамс няма да успее да стигне до край.

— Откъде знаеш? Та ти изобщо не я познаваш.

Барманът донесе новите питиета и Робин вдигна чашата си. Усети, че днес алкохолът го хвана по-бързо от обикновено. Може би се дължеше на физическите натоварвания от преди малко.

— Знаеш ли, скъпи братко, че аз може би съм в същото положение като теб — призна неочаквано той.

— Човече, какво искаш да кажеш? — Пърси бе смаян. — Да не би също да смяташ да се жениш за някое ревниво момиче?

— Не, нямах пред вид някоя жена като твоята София. А като Хейзъл Адамс.

Пърси се задави.

— Да не искаш да кажеш... Да не искаш да кажеш, че и ти си хлътнал по такова момиче?

— Може и така да се окаже. Но още не съм сигурен. На всичкото отгоре съм луд по нея. Обичам я.

— Господи! — Пърси забрави да изтръска цигарата си. — Не може на теб да ти се случи подобно нещо. Не е възможно, Робин. Звучи ми като лош виц.

— Но е факт. Тя изведнъж нахлу в живота ми и го преобърна наопаки.

— Но наистина ли е като Хейзъл Адамс? Трябва напълно да си се побъркал. Кой те свърза с нея?

— Никой. Но по-добре е да ти разкажа всичко. Може пък да ми дадеш някой добър съвет. В това отношение имаш доста по-богат опит.

— За първи път в живота ми ми искаш съвет. Не мога да повярвам. Казвай, какво се е случило.

Робин просто трябваше да сподели с някого. Чувството му към Бевърли напълно го бе извадило от равновесие. Изгубил бе

увереността си да преценява нещата. Малкият му брат не беше човек на емоциите. И щеше да погледне на нещата съвсем непредубедено.

Пърси изслуша изповедта му с голямо внимание и интерес. Когато най-сетне Робин замълча и примирено махна с ръка, той дълбоко въздъхна.

— Всичко може и да е точно така, както казва Бевърли. Но нещата може да стоят и другояче. Напълно разбирам съмненията ти.

Пърси отпи голяма глътка и още веднъж премисли думите на брат си.

— Не се притеснявай, малкия. Смяташ ли, че също е възможно да е от онези момичета?

— Ти вече си почти сигурен, усещам го. Но тази Бевърли може да ти разкаже доста неща. След като толкова отдавна е приятелка с Хейзъл малко е вероятно да не е знаела, с какво се занимава. В цялата история има нещо гнило. Мисля, че имаш известно основание да не ѝ се доверяваш напълно. И тя може да е от бранша.

Робин кимна.

— Аз си мислех същото, но въпреки всичко съм луд по нея. Струва ми се, че и Бевърли е влюбена в мен.

— Защо не? — отвърна Пърси. — И тези момичета се влюбват. В края на краищата не са никакви работи или нещо подобно. Те са хора като теб и мен, ако разбираш, какво искам да кажа.

— И точно в такава ли трябваше да се влюбя. Не мога да го понеса. Самата мисъл ме поболява.

— Хората се променят. Може да ѝ помогнеш да влезе в правия път. И някой ден тя да стане почтена и солидна дама. Някои леки момичета проявяват изумителна вярност, когато истински хлътнат по някого. И тогава те са много по-добри от порядъчните американски девизи, които се женят за първия мъж, който ги обладае. Даже съм чел нещичко по въпроса.

— Чудесно е, че имаш толкова богат опит — ухили се Робин. — Но това не ми помага особено. Само като се сетя, че Бевърли е била с Бог знае колко мъже...

— Добра ли е?

— Остави. Няма да обсъждам подобни неща. Забравяш, че обичам това момиче.

— Разбирам. Един джентълмен се наслаждава и мълчи. Защо се тормозиш тогава? Щом като двамата се разбирате, значи всичко е наред. А все някой ден ще ти омръзне и историята тъй или иначе ще приключи.

Робин удари с длан по тезгяха толкова силно, че брат му подскочи.

— Но аз не желая историята да приключи. Искам да задържа Бевърли!

Пърси вдигна вежди.

— Значи така стоят нещата. Тогава, сбогом, Робин. Здравата си загазил. Да не би да ти е хрумнало и да се ожениш за нея?

Робин отпи от своя джин с тоник.

— Мислил съм вече за толкова много неща: Само ако познаваше Бевърли... Тя е толкова различна от другите.

Пърси отново се ухили.

— Искам да ти вярвам. У тези момичета винаги има нещо, което неудържимо привлича мъжете и не ги оставя на мира. Защо мислиш, непрекъснато тичах при Хейзъл.

— Но то е било съвсем друго. Не си бил влюбен в нея, във всеки случай не и по този начин.

— Бевърли искала ли ти е някога пари?

— Да не си полудял? Разбира се, че не. Казах ти, че тя ме харесва. Но ѝ оставих една от кредитните си карти, в случай, че реши да си купи нещо. Тя знае, все пак, че не живея от социални помощи.

— И тя как реагира?

— Разсмя се. Не обърна никакво внимание на кредитната карта. Помисли, че е някаква шега.

— И въобще не я е използвала?

— Не, доколкото знам. С положителност би ми казала. Бевърли е много открита и честна, знаеш ли.

— Трябва да е съвсем необикновено момиче.

— Щом ти казвам. Но просто не ме напуска мисълта, че и тя може да е...

Пърси го потупва по рамото.

— Не се задълбочавай повече. Това е единственото ти спасение. Наслаждавай се на часовете с нея и си поживей. Бъдещето ще покаже. Но в никакъв случай не бива да се жениш за нея.

Робин втрепенено гледаше чашата си.

— А именно Бевърли е жената, която грабна сърцето ми, която е съвсем по мой вкус... Защо точно в нея трябваше да се влюбя.

— Това са се питали и стотици хиляди други мъже — рече усмихнат Пърси. — Не си единственият. Но доколкото те познавам, ще се справиш с проблема. Ще намериш някакъв начин.

— Да се надяваме — въздъхна Робин. — Иначе направо ще превъртя.

— При мен нещата не стоят по-различно — Пърси угаси цигарата си в пепелника. — Само като помисля за Хейзъл Адамс... Господи, наистина трябва да направим нещо!

Хейзъл стоеше до прозореца и наблюдаваше гостите. От два дни отново бе много горещо, някак времето си бе спомнило, че е лято. През деня термометърът се бе покачил над трийсет градуса и вечерта също беше много топла. Пристигащите коли бяха тежки лимузини и елегантни спортни модели, италианско или германско производство. Жан-Пиер умееше да подбира обкръжението си.

Паркът, който обграждаше голямата, приличаща на замък вила, бе празнично осветен. Бяха подредени множество маси. Оркестър свиреше нежни мелодии, които приглушено достигаха до Хейзъл. Обхвана я нетърпение. Какво ли щеше да ѝ донесе това парти. Най-малкото — среща с Анри дьо Шантал. Той бе потвърдил, че ще дойде и тя се питаше, дали ще успее да му направи впечатление.

Но искаше ли го наистина? Не бе съвсем сигурна. Мъж на шейсет и три и да живеят сами в някакъв замък? Но Жан-Пиер толкова се възторгваше от него, а и не биваше да се забравя онази „малка“ подробност: беше богат.

Тази вечер Хейзъл приличаше на истинска херцогиня. Изглеждаше ослепително в бялата си рокля, украсена с перли и с възхитително деколте. Всъщност, роклята не бе съвсем бяла. При движение, тя се обвиваше в някакво зелено синкаво сияние, което чудесно хармонираше с очите ѝ. Бе изключително изискана и сигурно точно затова ѝ отиваше.

Русата ѝ коса бе вдигната в изящен кок. Няколко свободни къдрици обграждаха съвършеното ѝ лице, а Хейзъл винаги бе държала

на добрата осанка. Нямахме начин да не я сметнат за забележителна личност, за жена от най-добро потекло.

Точно така си я бе представял и Жан-Пиер. Той искаше да изненада висшето общество с Хейзъл и бе сигурен, че всички ще бъдат в краката ѝ. Представата, че тя всъщност е нещо съвсем различно, от което по правило аристокрацията бърчи нос, го забавляваше неимоверно.

Хейзъл пристъпваше от крак на крак. Отново погледна към хората, които слизаха от колите. Всички бяха облечени много елегантно. Някои доста екстравагантно, други съвсем строго и консервативно. Проблясваха бижута, по всяка вероятност истински.

Жан-Пиер тихо пристъпи зад нея и докосна ръката ѝ. Хейзъл трепна. Бе потънала в мислите си. Усмихна му се.

— Искам да зная, кога той ще дойде.

Жан-Пиер погледна часовника си.

— Няма навик да идва рано. Но едва ли ще ни накара да го чакаме дълго. Мисля, че познавам Анри.

Хейзъл пооправи деколтето си.

— Изглеждаш зашеметяващо, мила. Тази вечер ще имаш голям успех.

— Да се надяваме.

Жан-Пиер хвърли поглед през прозореца към алеята с тополите.

— Ето го. Това е неговата кола.

Приближи се някакво снежнобяло порше и Хейзъл преглътна.

— Той кара такава кола?

— А ти какво очакваше?

Тя леко сви рамене.

— Ролс или мерцедес...

— Представата ти за него е напълно погрешна. Вярно, че вече не е съвсем млад, но е много модерен и обича бързите коли. Бързите коли и горещите жени.

Хейзъл въздъхна.

— И това на неговата възраст...

— Не е ли невероятно, скъпа. Обзалагам се, че Анри ще ти хареса.

Поршето спря и Анри дьо Шантал слезе. Хейзъл се ококори, когато видя средния на ръст, елегантно облечен възрастен господин.

„Изражението на лицето му наподобява играч на ръгби, който току-що е спечелил купата“ — реши тя, докато благородникът с провлачена походка се приближаваше към къщата.

— Господи, та той влачи десния си крак — Хейзъл изгледа Жан-Пиер вбесена. — Защо не ми каза?

Жан-Пиер видял иронично махна с ръка.

— Какво толкова, скъпа! Нашият любим Тайлеран имаше същия недостатък, а жените тичаха на тълпи след него.

— Не вярвам, че ще излезе нещо от цялата история — Хейзъл бе шокирана. „В този човек ли трябва да се влюбя! Та той поне би трябвало да ми е симпатичен.“ В момента това ѝ се струваше напълно изключено.

— Да слезем. Време е да поздравя гостите.

Тя неохотно последва Жан-Пиер. Долу в салона, той я представи на новодошлите. Анри дьо Шантал застана пред нея. Поздрави я със старомодното целуване на ръка. Когато вдигна поглед, Хейзъл се огледа в две присмехулно сиво-сини очи. Докато той се усмихваше и ѝ говореше някакви комплименти, тя разбра, какво бе имал предвид Жан-Пиер — Анри бе невероятно привлекателен, въпреки възрастта си.

Ангажираните специално за празненството келнери донесоха разнообрази напитки. Имаше уиски, коктейли и шампанско. Скоро Хейзъл също държеше един скоч, а Анри, както забеляза, го пиеше с много вода.

Той остана при нея и Хейзъл забеляза, че наистина много му хареса. Това я трогна и я накара да се почувства горда. Когато погледът му се спреше на смелото ѝ деколте, обхващаше я съвсем непознато чувство.

— Както разбрах, вие сте само от една седмица в Париж, мадмоазел — поде Анри. — Харесва ли ви тук?

— Не мога да си представя, че на света има човек, който да не хареса Париж. От този град просто ти спира дъхът. Но и сред природата е прекрасно. Приятно ми е в имението.

— Някои американки не харесват Европа. А на други им действа като шампанско. Много се радвам, че се чувствате добре у нас. Не изпитвате ли носталгия по Щатите?

— Винаги съм чувствала особено влечение към европейската култура.

Хейзъл знаеше как да говори. Ненапрасно бе учила в институт.

Анри дьо Шантал кимна доволно.

— Звучи така, сякаш бихте се съгласила завинаги да останете във Франция.

Хейзъл се засмя нервно.

— Още не съм имала повод да се замисля над това.

— Може би някой ден ще имате — рече той и погледът му бе достатъчно красноречив.

Хейзъл бе свикнала с тези погледи. Все пак не бе някое неопитно момиченце. Но когато Анри я гледаше така, наистина я побиваха тръпки. У този мъж имаше нещо непознато за нея. Някакво много особено, чувствено излъчване. Беше повече от изненадана.

Малко по-късно установи, че въпреки проблема с десния си крак, Анри танцува чудесно. А как само я държеше в ръцете си. Как се движеше с нея. Беше зашеметена. Не вярваше, че този мъж ще я завладее до такава степен.

Изведнъж ѝ се стори, че Щатите се намират на някаква друга планета, на която нямаше никакво желание да се връща.

Тя беше тук, в Париж, и бе срещнала един невероятно вълнуващ мъж. Вечерта ѝ се стори прекрасна. Възможно бе да се случи нещо, което да промени целия ѝ живот. Анри бе толкова внимателен и отзивчив и се държеше с нея като с истинска дама.

Хейзъл се ядосваше, когато зърнеше случайно многозначителната усмивчица на Жан-Пиер. Но щом Анри отново я заговореше, тя забравяше всичко друго.

Той знаеше, как да я очарова.

VII

Когато се върна, Робин затърси Бевърли из цялата къща. Тя чу стъпките му и се обади от банята.

Той влезе при нея и я видя в море от пяна. Розовите връхчета на прекрасните ѝ, стегнати гърди надничаха от бялото, пухкаво облаче.

— Здравей, мила, тук съм вече — Робин седна на ръба на ваната. — Изглеждаш прекрасно.

Бевърли извади единия си крак от водата и го протегна. Пяната се стече по загорялата ѝ кожа.

— Толкова се радвам, че си дойде, Робин.

— Значи ли това, че съм ти липсвал?

— Много. Не знаех, че една игра на голф може да продължи толкова.

— С Пърси пийнахме по едно. Налагаше се да обсъдим някои неща.

— Непременно трябва да ме запознаеш с брат си.

— Някой ден и това ще стане — обеща ѝ той.

Погледът му се плъзна по гърдите и по изваяния ѝ крак, който тя отново прибра. Стана му горещо. Свали сакото си и го хвърли върху табуретката в просторната баня.

Бевърли се протегна, гърдите ѝ изплуваха над повърхността и Робин задиша учестено.

— Когато те виждам така, скъпа...

— Ела при мен — прошепна му.

Той гмурна ръка във водата, без да забелязва, че ръкавът му се измокри. Докосна бедрото ѝ, после корема и гърдите. Онова, което усещаше под пръстите си бе топло, мокро и възбуждащо.

Бевърли тихо въздъхна под ласките му. Топлата вода между бедрата ѝ сега ѝ действаше по съвсем неочакван начин.

— Прекрасно е, когато ме докосваш. Харесва ми...

Робин отново бръкна във ваната и милувките му станаха още по-интимни.

Тя простена.

— Какво чакаш още? Ела, вземи ме цялата.

Робин се засмя с тих, гърлен смях.

— Не мога да устоя на подобна покана. Защо всеки път те оставям да ме съблазниш?

— Защото ти също го искаш. О, Робин, още никога не съм го правила във вана.

Само за миг той се съблече и Бевърли му направи място до себе си. Притисна горещото си и влажно тяло към неговото и започна да го гали с такъв копнеж, че скоро възбудата му нарасна неудържимо. Целувките им станаха диви и страстни.

Ръцете му сякаш не можеха да ѝ се наситят. Бевърли цялата се разтрепери. Бе обзета от онова вълшебно напрежение, което предхождаше пълната наслада. Искаше той да я обладае веднага. Почти не беше на себе си.

Робин я притисна към себе си и бедрата ѝ с готовност се разтвориха. После проникна в нея, силно и необуздано. Раздвижи се дълбоко в утробата ѝ. На Бевърли ѝ се струваше, че ще експлодира. Разтърси я дълбок спазъм на блаженство.

И двамата бяха на върха...

— Господи, колко те обичам, Бевърли! — устните на Робин се плъзнаха по шията ѝ. — Ние сме напълно луди. С теб бих могъл да правя всичко. Някой ден сигурно ще се любим на покрива или по средата на някоя магистрала.

— И тук не е лошо — засмя се Бевърли.

Той се откъсна от нея и погали разгорещеното ѝ лице. Струваше му се, че никога не е била толкова хубава и изпита лека тъга при мисълта, че това момиче навярно има доста тъмно минало. Някой ден все пак трябваше да поговорят за тези неща. Тогава съвсем откровенно щеше да ѝ каже, какво мисли за начина ѝ на живот.

Но нищо не можеше да промени чувствата му. Щеше да си остане все така луд по нея. И въпреки, че не би могъл да се ожени за момиче от този тип, все пак имаше дяволско желание да го направи.

Когато водата започна да изстива, излязоха от ваната, изсушиха се и се облякоха. Бевърли си тананикаше. Както винаги, след като се бяха любили, ѝ се искаше да прегърне целия свят и не разбираше леността на Робин.

— Никога не съм ходила в Мексико — рече тя, докато оправяше косата си пред огледалото. — Много ми се ще някой ден да отида.

— Можем да го направим още утре — предложи той. — Идеята не е лоша. Ще минем през Сан Диего за Мексико сити. Ще ти покажа много хубави неща.

Бевърли се извърна и го целуна по устните.

— Най-хубавото вече ми го показва.

Робин я притисна силно до себе си.

— Магьосница — рече той тихо. — Малка, дива, съблазнителна магьосница. Сигурно притежаваш някакви тайнствени сили. Даваш ли си сметка за това?

— Ами! Обичаме се, това е цялата тайна.

— Утре ще ти покажа Мексико. И се обзалагам, че все ще открием някое местенце, където да можем да останем съвсем сами.

— Да не намекваш нещо? — Очите ѝ бяха пълни със светлина.

— Нека те изненадам! — Робин отново я целуна.

Пърси се замисли за Бевърли. Разказът на Робин го бе поразил напълно. Точно неговият по-голям брат да се влюби в такова момиче! Подобна глупост би допуснал за всеки друг, но не и за него.

И все пак, бе се случило. Тази Бевърли сигурно бе страхотна, щом Робин така яко беше хлътнал. На Пърси му се искаше да узнае повече за нея. Беше много любопитен.

Една слънчева утрин, докато портиерът бе мръднал нанякъде, той се изкачи с асансьора на двайсет и втория етаж. Познаваше добре пътя за апартамента на Хейзъл. Предвидливо бе купил прекрасен букет орхидеи. Не искаше да ходи с празни ръце. Когато позвъни на вратата, изпита известна нервност. „Как ли ще ме приеме Бевърли?“

И ето че тя застана пред него, в съвсем семпла тъмножълта памучна рокля без ръкави, с малко, кръгло деколте — съвсем младежка и подчертаваща загара ѝ. Пърси я гледаше смаян. Чак толкова красива не си я бе представял.

При вида на младия мъж с букет орхидеи в ръка лицето на Бевърли застина. Сигурна бе, че пред нея стои някой от почитателите на Хейзъл.

— Госпожица Адамс не е вкъщи. Тя е на пътешествие в Европа.

Репликата ѝ прозвуча хладно и нелюбезно.

Пърси се усмихна.

— Не търся Хейзъл. Искрах да се срещна с вас, Бевърли. Тези цветя са за вас — той ѝ подаде букета.

— Не разбирам...

— Казвам се Пърси Нютън. Сега вече разбирате ли?

Чертите ѝ моментално се отпуснаха.

— Значи вие сте Пърси. Заповядайте!

— Апартаментът не е лош, а?

— Хейзъл винаги е имала добър вкус.

Пърси отново се ухили.

— Обичаше да се фука — той безцеремонно огледа Бевърли, докато влизаха в дневната. — Мога ли да седна?

— Моля. Братът на Робин е винаги добре дошъл — тя затърси ваза за орхидеите и накрая ги сложи на масата.

— Робин ми разказа за вас и бях любопитен да ви видя. Държах да се запознаем.

— Много мило от ваша страна. Да ви предложи ли нещо, Пърси?

— Само една сода, ако обичате.

Бевърли се усмихна.

— Само?

— Да. Тук съм с колата. А и по това време обикновено не пия.

— Много разумно. Иначе никак не е трудно човек да се пристрасти.

Пърси запали цигара.

— Мразя пристрастяванията от всякакъв характер.

Тя сложи чаша сода пред него.

— Изглеждате фантастично, Бевърли. Мога ли да ви наричам така?

— Разбира се — Бевърли седна в бялото кресло срещу него.

— Хейзъл имаше изключително предпочитание към бялото — забеляза Пърси. — Този целомъдрен цвят отива и на вас...

Тя пропусна последната му забележка край ушите си. Нямахше никакво намерение да обсъжда заниманията на Хейзъл с брата на Робин. И все пак ѝ бе интересно, що за човек се опитва да изнудва приятелката ѝ. Дали затова бе дошъл? Сигурно щеше да се опита да получи някаква информация от нея.

— Робин е много влюбен във вас — заяви Пърси.

— Чух, че сте ходили заедно в Мексико.

— Два дни бяхме там. Беше чудесно. Мисля, че няма причина да крия от вас чувствата си към брат ви. Аз също съм много влюбена в него.

— Често ли ви се случва подобно нещо?

Бевърли не знаеше, как да приеме въпроса. Леко смръщи чело.

— Случва се човек да се влюби, нали? Но никога не е било същото като с него. Всъщност, той е първият истински мъж в живота ми, ако разбирате, какво искам да кажа. Но защо трябва да обсъждаме тези неща. Те засягат само Робин и мен.

— Сигурен бях, че ще знаете, как да ми отговорите.

Бевърли отново изпита раздразнение.

— Какво искате да кажете?

Пърси направи неопределено движение с ръка.

— Ами всичко това тук и Робин...

— Това тук? — повтори тя. — Той много рядко идва тук. Това е апартаментът на Хейзъл и аз вече знам много добре, какви ги върши тя. Не, нямам желание да бъда тук с Робин, а и с него е същото.

— Значи сте решила да спрете за известно време — установи Пърси.

— Страхувам се, че не ви разбирам. Сега имам семестриална ваканция. Всъщност следвам в Ню Йорк.

Пърси се засмя.

— Едва ли наистина следвате. Не ми пробутвайте този номер. Робин също не ви вярва. Откажете се от тази игра, Бевърли. Ние много добре знаем, с какво се занимавате всъщност. Но лично мен това не ме безпокои.

— Не бихте ли обяснил малко по-точно. Какво, по дяволите, намеквате?

— Не се преструвайте, че не ме разбирате. Вие и Хейзъл сте от един и същ занаят. Така е, нали? И Робин си мисли същото.

Бевърли бе доволна, че е седнала. Струваше й се, че не е чула добре. „Този Пърси Нютън сигурно е полудял. Какви ги дрънка! Робин да мисли, че аз...“

— Няма нужда от театър, Бевърли. Казах ви, че това изобщо не ме смущава.

Тя имаше чувството, че всеки момент ще експлодира.

— Сигурно се опитвате да се шегувате. Не е възможно да говорите сериозно. Нямам нищо общо с историите на Хейзъл. И след като ви казвам, че следвам в Ню Йорк, значи това е самата истина. Да, за известно време отседнах в жилището ѝ. Но това е единственото, което ме свързва с нея. Ако знаех, накъде е поела, никога не бих дошла тук.

— Все още се опитвате да ме преметнете. В никакъв случай не исках да ви обидя. Но не ме правете на глупак.

Бевърли стана.

— Не съм длъжна да слушам подобни неща. Най-добре ще е веднага да си тръгнете, Пърси! Няма да търпя обидите ви.

Той изплашено се надигна.

— Не съм имал намерение да ви оскърбя, за нищо на света. Нима иначе бих ви донесъл цветя? Исках само да се запознаем, да видя как изглежда момичето, по което брат ми напълно си е загубил ума. Не го приемайте така трагично, Бевърли!

Тя му кимна към вратата.

— Няма никакъв смисъл да разговаряме повече. Не и докато имате подобно мнение за мен.

— Мнението е не само мое. Робин...

— Махайте се! Махайте се веднага, или ще направя нещо съвсем неразумно!

— Вече съм отвън. Вие сте прекалено докачлива. Откажете се от това, Бевърли!

Струваше ѝ се, че всеки миг ще посегне към кристалния пепелник върху масата. Пърси усети, че е бясна и предпочете да се оттегли.

След излизането му, тя дълбоко си пое дъх. Цялото ѝ тяло се тресеше от гняв и възмущение. „Така значи! Робин ме смята за проститутка, за момиче като Хейзъл. Ако всичко това е вярно, за него аз съм някаква случайна авантюра. Не, не може да е истина! Не и след всички онези вълшебни дни и нощи, които прекарахме заедно. Нима любовта ни се гради върху една лъжа?“ Бевърли просто не можеше да повярва.

Но защо Пърси трябваше да я лъже? Откровеността му сякаш бе съвсем спонтанна. Със сигурност не бе дошъл, за да ги раздели с

Робин. Споделил бе, какво мисли за нея и ѝ бе дал да разбере, че мнението на Робин не е много по-различно. Обзе я ужас.

Неочаквано се сети за кредитната карта, която Робин ѝ бе оставил. Той не искаше директно да ѝ плаща. Но ѝ намекваше, че няма нищо против да го направи. Смяташе, че по този начин е уредил сметките.

Бевърли стана. Реши да му даде един хубав урок. „Днес ще да напазарувам тъй, че да загуби ума и дума.“ Беше толкова ядосана, че едва ли съзнаваше, какво прави. Не можеше да разсъждава логично. Искаше само да си отмъсти. Искаше да причини на Робин нещо ужасно.

Междувременно бе опознала горе-долу района. Знаеше изисканите магазини на „Родео драйв“ и планът веднага се оформи в главата ѝ.

Реши да отиде на „Родео драйв“ и на булевард „Уилшиър“ и да си купи най-елегантните неща, да направи страхотни сметки при „Лорд енд Тейлър“ и „Сакс“. И после да каже на Робин какво мисли за него.

След като смяташе, че трябва да ѝ плаща, значи трябваше да плаща добре. Той я смяташе за проститутка! На Бевърли ѝ се струваше, че до края на дните си няма да го проумее. Единственото, което разбираше, бе, че всичко е свършено.

Никога вече нямаше да има нежни и страстни ноци с Робин. Никога вече нямаше да изпита същото безметежно щастие в ръцете му. Но урокът, който смяташе да му даде, трябваше задълго да му държи влага...

VIII

— Влез, Хейзъл. Очарован съм да те видя — Жан-Пиер въведе гостенката си в стилно обзаведената дневна на имението. Вратата към терасата бе широко отворена. Отново бе чудесен летен ден.

— Трябва да ми разкажеш, как мина уикендът с Анри.

Хейзъл седна в едно кресло близо до прозореца и с усмивка кръстоса хубавите си крака. Жан-Пиер застана до нея.

— Добре ли мина?

— Аха.

— А Анри? Влюбен е в теб, със сигурност, нали?

— Хм... — тя извади цигари от чантата си.

— Приличаш ми на много щастлива жена.

Хейзъл отново само се усмихна.

— Знаеш ли, мила, не ми допадат едносричните отговори. Не би ли могла да ми кажеш още нещо?

— Уикендът беше прекрасен — призна тя. — А Анри е невероятен. Нито за миг не ме отегчи.

— Трудно можеш да се отегчиш с господин дьо Шантал. Бях ти го казал и преди. Знаех си, че ще стане точно така.

— Ти си идеалният сводник. Би трябвало да работиш в някое бюро за запознанства.

— Не беше толкова трудно — забеляза Жан-Пиер. — Познавам интереса на Анри към американките, а донякъде познавам и теб, Хейзъл. Знаех, че той ще ти допадне. Известен е с чара си.

— А на пръв поглед изглежда доста невзрачен — тя дръпна от цигарата. — Но човек го забравя веднага, щом заговори с него и почувства остроумието му.

— Точно така. И докъде стигнаха нещата?

— Сега ще отида в Париж, за да направя някои покупки. После се връщам при Анри. Решихме да прекараме заедно следващите четири седмици.

— Чудесно. Сякаш съм го знаел.

— Това значи ли, че вече искаш да се отървеш от мен?

— Как може да си го помислиш, Хейзъл? Смятах само, че ще е добре да се омъжиш за Анри.

— Въпросът още не е на дневен ред.

— Но ще бъде, разчитай на това. Анри е готов за нов брак и дори някой ден да стигнете до развод, ще можеш да разчиташ на щедростта му. Във всички случаи ще спечелиш от тази история.

— Приятно е да зная, че той разполага със значително състояние — призна Хейзъл. — Но не това е най-важното. Този човек наистина ме очарова.

— Което, при твоя опит значи много, ако ми позволиш тази забележка.

— Ти си единственият, на който бих я позволила. Но аз наистина се влюбих в този мъж. Ако разкажа на някой от Лос Анжелис, сигурно ще припадне от изумление. Точно на мен да ми се случи такова нещо!

— Винаги е добре да се съчетае полезното с приятното. Дватама ще бъдете чудесна двойка. Не се съмнявам, че ще направиш Анри много щастлив.

— Вече успях. Мисля, че добре се разбираме. В много отношения.

Жан-Пиер се отпусна в едно кресло.

— Някой ден ти ще се казваш Хейзъл дьо Шантал и миналото ти няма да има никакво значение. Никой не знае, как си живяла в Щатите. Можеш да започнеш съвсем отначало. И, колкото и да съм скромнен, скъпа, ще го дължиш на мен.

— Надявам се, че не очакваш никакви специални услуги срещу това. Оттук нататък ще бъда вярна.

Той високо се разсмя.

— Фантастично!

Хейзъл го изгледа ядосано.

— Да не би да не ми вярваш?

— Вярвам ти всичко, скъпа и съм убеден, че ще удържиш на думата си. Какво повече може да си пожелае едно момиче от богат и очарователен мъж, а на всичкото отгоре и с благородническа титла. Май че извади голям късмет.

— Може и да е вярно — тя угаси цигарата си. — Чувствам се прекрасно и нямам никакво желание да се връщам вкъщи.

— Значи мислиш, че би могла да живееш в Европа?

— Защо не? С мъж като Анри това не би било толкова трудно. Може и да съм американка, но корените ми в САЩ не са кой знае колко дълбоки. Няма да ми е трудно да свикна тук, а и няма кой да ми липсва.

— Ще кажеш ли на Анри някога истината за себе си?

Хейзъл въздъхна. Изтръска пращинките пепел, нападали по полата ѝ.

— Все някой ден трябва да му кажа. Но не сега. От тактическа гледна точка би било крайно неразумно да му го сервирам още в началото. Но ще го научи, преди да се оженим.

— Значи вече мислиш за женитба?

— Ти упорито ми внушаваше тази мисъл. Но не може да очакваш, че Анри веднага ще ми направи предложение. Подобно нещо трябва да се обмисли. А възрастните хора сериозно обмислят решенията си.

— Не се съмнявам, че ще успееш, Хейзъл. Наблюдавах Анри по време на партито. Той виждаше само теб. Не забеляза никоя друга. Нещата ще станат тъй, както ги предсказах.

— Както ги планира — поправи го тя развеселена.

— Вярно е — призна Жан-Пиер. — Дръж ме в течение и когато се стигне дотам, ми съобщи.

Хейзъл му обеща, преди да тръгне. Докато се качваше в пежото, предоставено ѝ от Анри, си помисли, че този Жан-Пиер е страхотно обигран тип. И както винаги, бе избрал най-подходящото за нея. Анри наистина бе прекрасен човек. Нямаше да ѝ е трудно да издържи с него.

От дълго време се канеше да зареже вече опротивелия ѝ „занаят“. Напоследък това желание се засили. Планираше да го постигне с петстотинте хиляди долара на Пърси Нютън, но тази възможност вече не ѝ се струваше толкова добра.

Сега на въдицата ѝ се бе хванала една златна рибка и тя не смяташе да я изпусне. Щеше да успее да се омъжи за Анри. Вярваше дори, че това може да стане само след шест седмици. Той вече бе пламнал, а тя знаеше, как да поддържа огъня.

Но искаше да поизмъчи Пърси още малко. А някой ден щеше да му се обади и да му каже, че всичко е било само шега. И че всъщност не му ще глупавите долари. Това щеше да е истинско щастие за Пърси.

Но сега реши повече да не мисли за него. Предстояха по-важни неща. Искаше да уреди новия си живот както трябва. Е, вероятно някой от познатите ѝ биха сбърчили нос, когато разберат, че ще живее с толкова възрастен мъж в някакъв стар замък. Но те не познаваха Анри.

Докато пътуваше към Париж, въображението ѝ рисуваше прекрасно бъдеще. Тази лисица, Жан-Пиер ѝ бе подхвърлил невероятен шанс и тя щеше да го използва съвсем почтено. Не, мръсните изнудвания вече трябваше да отпаднат от играта. Те бяха част от миналото ѝ. Като Хейзъл дъо Шантал искаше да започне съвсем на чисто.

Оставаше единствено рискът, че Анри може да се откаже от нея, ако научи за бившия ѝ „занаят“. Но ѝ се струваше, че усеща нещата достатъчно добре и че няма да се стигне до там. Анри бе щедър, великодушен човек, който познаваше живота. А тя щеше да му даде да разбере, че е лудо влюбена в него. Нямахше да може да ѝ устои. Тъй че отхвърли тази грижа и изпълнена с оптимизъм се замисли за бъдещето.

Вечерта Бевърли се върна напълно изтощена. На няколко пъти се наложи да слиза с асансьора в подземния гараж, за да домъкне всички пакети, и пакетчета, които бе купила. Сякаш се намираще в някакъв транс. Стори ѝ се, че чак сега се събужда от кошмара.

„Нима съм си загубила ума? За какъв дявол са ми всичките тези неща?“ Няколко хиляди долара бяха отишли за тази шега. Вечерта щеше да го повика тук и да захвърли всичко в краката му. Никога в живота си не бе изпитвала такъв гняв.

От все сърце го обичаше и в това отношение нищо не се бе променило. А той смяташе, че е същата като Хейзъл. Никога не би му го простила.

Разопакова нещата и смаяна заразглежда скъпото кожено палто, роклите, обувките, златната гривна. Наистина бе полудяла. Но и изпитваше любопитство, как Робин ще реагира на покупките. Трябваше да го принуди да говори откровено и да ѝ каже, какво мисли за нея.

Време бе да му се обади.

По телефона беше много любезна и мила и не му позволи да заподозре нищо. Той малко се изненада, че го кани в апартамента на

Хейзъл. Но, естествено, обеща да дойде. А Бевърли реши, че последното им обяснение се нуждае точно от този декор.

Опита се да овладее гнева си. Беше ужасно нещастна. Само да не беше толкова влюбена в него. Но тя му се бе отдала изцяло, без всякакви задръжки и все още бе пленница на чувствата си. Не, никога нямаше да му прости, че е мислил по този начин за нея.

Ясно ѝ бе, че повече не може да остане в Калифорния. Още утре трябваше да се върне в Ню Йорк Сити. Какво би правила тук, където всичко ѝ напомняше за Робин? За безумно нежните часове, които прекараха заедно. „По дяволите, та той също ме обича! Как ли се е чувствал при мисълта, че се е влюбил в едно «момиче на повикване»? Как ли се е измъчвал през цялото време!“

Но не бе споменал нито дума. Точно това възмущаваше най-много Бевърли.

„Само ако бяхме поговорили... Бих му изяснила всичко и просто трябваше да ми повярва. Но вече няма връщане назад. И да споделя такива неща с брат си!...“

Тоя Пърси не ѝ бе направил добро впечатление. Подозираше, че понятията му за морал са доста разтегливи. Трябваше да му даде добър урок, за да не си позволява повече такива забележки след сватбата с графинята.

А може би и Робин също бе лековат и повърхностен като него. Просто се бе възползвал от случая. „А това, че ми остави кредитната си карта... Как можах да не се сетя за намека му! Просто я прибрах в едно чекмедже и напълно я забравих. А той е искал да си плати...“

Почувства, че ѝ призлява при тази мисъл.

Нареди покупките си в спалнята. Робин не биваше да ги види още в първия момент. Не биваше веднага да разбере, какво става. „Господи, колко съм бясна!“

Когато най-сетне пристигна, Бевърли го очакваше в някакво зеленикаво, почти напълно прозрачно подобие на рокля. Тя също бе от новите придобивки. Докато крачеше насам-натам из хола на високите си сандалети, Робин като омагьосан наблюдаваше движенията на бедрата ѝ. „Господи, наистина съм луд по това момиче! Никоя друга не може да бъде толкова секси. Никоя друга не ми е въздействала така еротично!“

Когато я прегърна, тя остана студена като лед, студени бяха устните ѝ, в които жадно се впи.

Не разбираше какво става с нея.

— Какво има, Бевърли? Къде изчезна страстта ти към мен?

Бевърли се освободи от ръцете му. Робин току-що бе докоснал гладката коприна на гърдите ѝ, които буквално го наелектризираха. Но в този момент тя бе толкова далече от него, сякаш се намираше в някакво друго измерение. Погледът ѝ издаваше същото.

— Няма ли да седнеш, Робин? Ето тук, в този уютен апартамент.

— Ти ме покани и аз дойдох. Но какво означава подобен прием? Ела при мен, Бевърли. Съвсем близо. Искам да те усетя, искам да се уверя, че още си тук.

Бевърли се усмихна иронично.

— Защо Робин? Знаеш, че всичко е някаква случайна история.

Той вдигна вежди.

— Какъв е този театър? Не те разбирам.

— Скоро ще разбереш, скъпи. Моля те да ми кажеш поне веднъж, какво наистина мислиш за мен. Колебаеш ли се? Е, добре, тогава аз ще ти кажа.

Тя искаше да приключи нещата. Не искаше да чака, отново да стане нежен. Нямахше да го понесе.

Робин смутено прокара ръка по челото си.

— За какво намекваш, Бевърли?

— Веднага ще узнаеш. Ти никога не си вярвал, че следвам в Ню Йорк, нали? Откакто разбра, че живея в апартамента на Хейзъл, си убеден, че аз съм от същия гаден занаят...

Този следобед търговския директор на „Лорд енд Тейлър“ бе позвънил на Робин. Предпазливо се бе осведомил, дали всичко е наред с покупките на Бевърли.

В първия момент Робин бе шокиран. Но разбира се потвърди, че тя може да ползва кредитната му карта. Тогава доста се бе озадачил, а държанието ѝ сега усили раздражението му.

— Нека поговорим спокойно, Бевърли.

— О, не — рече тя — прекалено съм бясна. Значи си ме смятал за проститутка! Така ли е?

— Днес ми се обадиха от „Лорд енд Тейлър“...

Сега усмивката ѝ наистина стана злобна.

— Мога да си представя. Оставих там две хиляди и петстотин долара. Ще получиш и една малка сметка от „Сакс“. Възлиза точно на хиляда и седемстотин долара и петдесет цента. Нали искаше да ми плащаш? Затова и ми остави кредитната си карта. Съвсем дискретно, разбира се. А аз, глупавата гъска не забелязах нищо. Е, това са моите цени. Но ти можеш да си вземеш обратно парцалите, Робин Нютън — тя отвори вратата на спалнята. — Промених решението си. Не си струваше да го правя заради теб. Хайде, вземи ги! Подари ги, на когото искаш.

Докато Робин разбере какво става, към него полетяха коженото палто, роклите, а един бял ботуш едва не го цапна по главата.

— Вземи ги! Вземи всичко, което купих от яд. Запази си ги за спомен, проклет идиот. Никога няма да ти простя, че си ме вземал за момиче като Хейзъл. За теб е било само една пикантна игричка, нали?

Златната гривна тупна пред краката му, а той все още не реагираше. Беше се вцепенил. Не бе подготвен за подобно избухване и смайването му беше пълно.

— Изчезвай от живота ми! — фучеше Бевърли. И си прибере нещата. Ти си си ги платил.

Тя смъкна и зеленикавата си рокля и я хвърли в лицето му.

Застана пред него в съблазнителни дантелени бикини и ефирен корсаж от блестяща коприна. Никога не бе изглеждала по-прелъстителна. Робин задиша учестено. Ръката му инстинктивно замачка копринената рокля и той усети уханието ѝ.

— Обичам те, Бевърли...

Бевърли се разсмя.

— Не ми излизай с тоя номер, Робин. Влакът вече замина. Не очаквай, че ще се върне обратно. Казах ти да изчезваш, колкото се може по-бързо. Не искам вече да те виждам. Няма какво повече да си кажем. Фактът, че си мислел по такъв начин за мен, разруши всичко.

— Чуй ме, Бевърли. Разбирам гнева и възмущението ти. Нека поговорим.

— Вън! — викна тя. — Не желая повече да чуя нито дума. Приключих с теб окончателно.

— Как изобщо ти хрумна, че аз...

Бевърли моментално го прекъсна:

— Това завинаги ще остане моята малка, „сладка“ тайна. Изчезвай, Робин. Махай се най-после. Ще опаковам нещата, които купих с парите ти. После можеш да си ги вземеш оттук. И без това имаш още работа с Хейзъл.

— Не можеш просто така да ме отпратиш, Бевърли.

— Не мога ли? — тя се приближи до вратата и я отвори. — Ако не си тръгнеш, ще повикам портиера. Ясно ли ти е?

Робин разбра, че сега едва ли има смисъл да ѝ противоречи. Бевърли просто не бе на себе си. Нямахше да се получи разумен разговор. И все пак опита още веднъж:

— Няма лесно да се отървеш от мен, мила.

— Ще видим. Утре отлитам за Ню Йорк.

— Но нали в Ню Йорк изобщо не ти харесваше?

— „Медисън авеню“, „Сентръл парк“, „Гринуич вилидж“ и дори „Бруклин“ са нещо по-добро, отколкото да съм тук с теб. Всичко свърши. Разбери го най-сетне.

Той не каза нищо. Когато се озова в асансьора, изведнъж осъзна, че все още стиска копринената ѝ рокля.

IX

Фактът, че Хейзъл не се обаждаше, и че не знаеше нищо за нея, докара Пърси почти до лудост. Не смееше дори да си представи, какво би станало, ако тя изпълнеше закана си. Баща му щеше да го лиши от наследство.

„Ах, тези родители“. Винаги изпитваше угризения, когато се сетеше за тях. Те му имаха пълно доверие. А всъщност досега той не бе допринесъл кой знае колко за честта на фамилията. Но нали бе най-младият, прощаваха му много неща.

Историята с Хейзъл обаче нямаше да му простят. Пърси бе ужасно нервен. До края на месеца не оставаше много време. А Хейзъл нито веднъж вече не се обади. „Какво, по дяволите, трябваше да правя? Какво мога да предприема срещу това момиче?“

Аферата му с нея щеше да гръмне, ако онези ужасни снимки се появяха във вестниците. Пърси вече не се съмняваше, че това ще стане. Хейзъл явно не се шегуваше.

Докато този следобед седеше със София в градината на родителите си, се чувстваше много потиснат. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за Хейзъл. „Защо тя не се обажда?“

София нежно го погали по бузата. Усмивката ѝ бе ласкава и изпълнена с привързаност.

— Защо така се умълча, Пърси?

Той обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Обичам те, София. Трябва да ми вярваш. Обичам кожата, устните, прекрасните ти очи.

Ръката му леко се плъзна надолу и докосна гърдата ѝ под тънката копринена блуза.

— Искаш ли да се любим? — прошепна София.

— О, не. Не и сега, когато очакваш дете. Би могло да навреди на сина ни.

Тя тихо се засмя.

— Ами, нищо не може да се случи. Та аз съм само в третия месец.

— Не, сега не бих могъл. През цялото време ще се страхувам.

— Ти си много мил и много млад. И зная, че имаш нужда от секс. Пърси преглътна.

— И все пак не искам да го правя сега с теб. Длъжен съм да се съобразявам със състоянието ти.

София се отдръпна от него.

— Да няма някоя друга, Пърси?

„Може би сега е моментът! Дали да не й кажа? Дали да не й се доверя напълно?“ Навярно това бе най-разумно, защото София все някой ден щеше да узнае за Хейзъл и нещата щяха да станат още по-лоши. Пърси се колебаеше.

— Нима наистина има друга, Пърси? Защо мълчиш? — продължаваше да настоява красивата му годеница.

— Как може да си помислиш подобно нещо, София!

Пърси се ядоса на себе си, че не събра кураж.

— Знаеш, че обичам само теб. Но да предположим, че ти изменя някога... Това не би имало никакво значение. Повярвай ми.

София стоеше като ударена от гръм. После се засмя нервно.

— Съвсем съвременни възгледи, Пърси. Но такъв брак не е за мен. Ако ме мамиш, всичко ще свърши. Никога вече няма да мога да те докосна и да бъда щастлива с теб. Не го забравяй. Обичам те и те искам само за себе си. Такава съм.

Пърси уж се усмихваше, но имаше чувството, че вече не му достига въздух. Съвсем правилно бе преценил София. Точно такава реакция очакваше. Обгърна раменете ѝ с ръка и я привлече към себе си.

— Никога няма да ти изневеря. Само исках да знам, какво мислиш по въпроса. Той бе съвсем реторичен.

— Никога вече не ми задавай реторични въпроси — помоли София. — Защото не знам, какво ще направя. Само мисълта, че би могъл да имаш някоя друга, ме подлудява.

А в края на месеца, бомбата щеше да гръмне. И София да разбере всичко. Изведнъж Пърси изпита ужасен страх, че ще я загуби.

— Само ти и аз... — тя сложи глава на рамото му. — Когато сме единни всичко е наред. Смятам, че помежду ни трябва да има доверие

и абсолютна честност. И че е съвсем естествено да си бъдем верни.

— Ясно — рече Пърси. — Та, това се разбира от само себе си, скъпа.

Неочаквано изпита силно сексуално желание към нея, макар че съвсем не му беше до това. „Този страх...“

— Да влезем в къщата — прошепна му София. — Искам да бъда съвсем близо до теб. Повярвай ми, няма нищо опасно, ако се любим.

Пърси нежно я целуна. По някакъв начин трябваше да я разубеди. Сега не можеше да я люби, не и с този страх, който целия го парализираше. Заплахата на Хейзъл бе надвиснала като дамоклев меч над главата му.

А и Робин нищо не можеше да направи за него. Хейзъл бе изчезнала. Тази трижди проклета Хейзъл Адамс.

София стана и потърси ръката му.

— Ела... — промълви тя. — Ще бъде прекрасно.

— Знаеш ли, родителите ми всеки момент може да се върнат...

Тя се разсмя.

— Държиш се като ученик, който се страхува да не направи нещо нередно. Та ние сме сгодени. И ще се оженим само след една седмица. Никой не би ни упрекнал.

— Не мога. Моля те, разбери ме, София!

Усмивката ѝ замръзна. София отново седна до него.

— Значи вече не ме обичаш.

— О, Боже, луд съм по теб! И все пак днес не мога да го направя. Не и днес.

— И през следващите шест месеца до раждането смяташ да ме държиш само за ръка?

Пърси отново я целуна и я погали. Все нещо щеше да му хрумне, за да пресече опитите ѝ за прелъстяване. Този следобед наистина не бе способен на нищо. Виновна бе само Хейзъл.

Докато целуваше гоненицата си се чудеше, дали някой ден ще може да живее без нея. „Господи, та аз толкова се радвам за бебето, но може да стане и така, че никога да не го видя. Сватбата може да се провали. А скандалът ще бъде наистина невероятен. И с всичко това в главата да се любя с нея! Изключено!“

Анри дьо Шантал седеше на канапето до Хейзъл. Беше в сребристосива пижама и тъмносив копринен утринен халат. В нежнолилавата си нощница, купена съвсем наскоро от Париж, Хейзъл изглеждаше повече от очарователна. Но в този момент, докато си палеше цигарата, Анри едва ли забелязваше това.

След един вълшебен любовен следобед, Хейзъл му бе направила шокиращо признание. Всъщност, тя смяташе да отложи нещата още малко, но после изведнъж се реши и заговори. Бе влюбена в него и не искаше да го заблуждава.

Каза му всичко много предпазливо и много внимателно. А сега чакаше неговата реакция, обзета от страх.

В първия момент той не каза нищо и Хейзъл го разбираше много добре. Нужно му бе време, за да осмисли чутото. Всичко, което бе вършила, бе ставало с изключителна дискретност. И все пак фактът, че бе печелила парите си не само като статистка в киното, си оставаше факт.

Анри стана, взе чашата си и пристъпи към прозореца. Хейзъл тревожно го наблюдаваше. В този момент много бе заложено на карта. Ако реакцията му бе неприязнена, трябваше да се прости с мечтите си.

Но той изведнъж се извърна, седна отново на канапето до нея и се усмихна. И тази усмивка моментално я успокои.

— Знаеш ли, че има и по-лоши признания, шери. Твоего минало не ме интересува. Познавал съм вече доста жени, които не са идвали в леглото ми като девственици. Но всъщност, къде е разликата? Искам да останеш при мен. Ти си точно жената, от която имам нужда, и знаеш колко съм влюбен в теб.

Хейзъл се хвърли на врата му и бурно го разцелува.

— Знаех, че ти си най-чудесният мъж на света! Можеш да бъдеш напълно сигурен, че от днес нататък ще принадлежа само на теб. Толкова ми е хубаво с теб, Анри, толкова съм влюбена.

Анри я притисна към себе си.

— Най-прекрасният комплимент за един стар мъж!

— Никога вече не го казвай! — Хейзъл бе искрено възмутена. — Ти не си стар, Анри. Ти си толкова страстен и великолепен любовник, че не искам да чуя за друг. Тъй ми олекна на душата, като ти разказах цялата тази ужасна история.

Анри я погали.

— Благодаря ти за откровеността. Тя доказва твоята смелост, а аз харесвам смелите жени. И сигурно наистина ме обичаш. Всяко друго момиче, би се опитало да го скрие поне до сватбата. Но ти си съвсем различна и затова ми допадаш. Да забравим миналото. Пред нас има поне няколко много хубави години.

— Бъди сигурен — отвърна Хейзъл. — Тук се чувствам като новородена. Знаеш ли, всъщност винаги съм била порядъчно момиче. Но парите не ми стигаха, а работата в киното се оказа доста неблагоприятна.

— В бъдеще това ще бъде твоят дом.

Тя бе смаяна от щедростта и великодушието му. Едва сега се почувства истински щастлива и освободена.

По-късно, когато излязоха да вечерят навън, Хейзъл отново се сети за Пърси Нютън. Време бе да уреди и тая работа. Доста го бе поизмъчила вече. Трябваше да се погрижи той пак да спи спокойно. Смяташе, че повече няма никакъв смисъл да се занимава с глупашкото изнудване.

Парите на Пърси сега не й трябваха. Когато напускаше Щатите, всичко бе съвсем различно. „Занаятът“ ѝ бе дошъл до гуша. Искаше да се оттегли, но нямаше достатъчно средства.

Анри щеше да ѝ помогне да осъществи намеренията си. Още от самото начало историята с изнудването малко я потискаше. По всяка вероятност нямаше да посмее да доведе нещата до край. И все пак, поне в някаква степен щеше да се почувства удовлетворена.

Можеше да се обади на Пърси още тази вечер, да му каже, че всичко е било само шега, че е искала да го посплаши малко. Той едва ли щеше да я разбере, но във всеки случай тя можеше елегантно да се оттегли от цялата тази история. И така да тегли последна черта под своето минало. Трябваше само да се върне в Малибу, за да уреди формалностите и да продаде мебелите си като задържи само някои скъпи лични вещи. Едва в този миг най-сетне си спомни за Бевърли.

Почувства угризения. Не се бе отнесла честно с приятелката си. Обажданията по телефона навярно са ѝ дошли като гръм от ясно небе и може би ѝ бяха причинили истински шок.

Бевърли трябваше да научи, че нещо важно в живота ѝ се е променило. Трябваше да ѝ разкаже за Анри и да се опита да я успокои.

По стечения на обстоятелствата всичко се бе уредило и Хейзъл беше благодарна на оня стар мошеник Жан-Пиер. Несъмнено, щяха да останат приятели и в бъдеще. Но между тях не биваше да има нищо повече. Вече принадлежеше на Анри и бе решила да извлече най-доброто от тази връзка.

Х

Когато Бевърли пристигна на летище „Кенеди“, ръмеше дъжд и беше много задушно. По начало тя не обичаше много Ню Йорк, особено когато валеше. В лошо настроение нае такси и потегли към 18-та улица. Понякога ѝ се искаше да живее близо до „Сентръл парк“, където се намираха скъпите и елегантни жилища на богатите хора. Тогава Ню Йорк сигурно щеше да ѝ харесва повече. Но трябваше да се примири и с онова, което има.

Малкият ѝ апартамент изведнъж ѝ се видя съвсем невзрачен. Беше безкрайно далеч от лукса в жилището на Хейзъл.

Отвори прозореца на дневната и се загледа навън в дъжда. Всичко бе потънало в някаква сива пелена и времето чудесно хармонираше с настроението ѝ. В калифорния имаше любов и слънце, а тук я очакваше единствено самотата. Тази мисъл нямаше как да я развесели.

Реши да се изкъпе и да подреди стаите. „Ще си намеря някаква работа този следобед и с положителност ще си легна рано“. Нямаше желание да предприема каквото и да било, не ѝ се излизаше и да вечеря навън. В шкафа имаше няколко консерви, от които можеше да си приготви супа.

Докато лежеше във ваната, в съзнанието ѝ нахлуха спомени, от които ѝ стана съвсем горещо. Струваше ѝ се, че отново усеща ръцете на Робин по цялото си тяло, почувства познатия трепет, който напълно я влудяваше.

Първоначално смяташе дълго да остане във водата, но напиратата възбуда я накара бързо да се измие и да вземе студен душ. Според изпитаните рецепти, студената струя бе точно онова, което ѝ трябваше.

Увита в зелената си хавлия, Бевърли влезе в дневната точно когато иззвъня телефонът. Стресна се. „Велики боже, колко често звънеше онзи проклет апарат в Лос Анжелис!“ Но сега бе съвсем

друго. Сега търсеха нея. Помисли си за Робин и вдигна слушалката. Обаждаше се Хейзъл.

— Останах като гръмната, когато си дойдох, а тебе те нямаше — започна веднага тя. — Какво се е случило, Бевърли? Не ти ли харесваше вече тук?

— Мислех, че поне няколко седмици ще останеш в Париж?

— И аз така смятах. А после реших друго. Но отново ще се върна във Франция и ще остана там. Щях да ти разкажа всичко и да ти обясня много неща.

— Затова ли се завърна? — попита смаяна Бевърли.

— Не само затова — засмя се Хейзъл. — Искам да приключа с всичко тук, да продам мебелите си и да разруша мостовете назад. Това е причината да се върна. Но исках и да поговоря с теб, а намерих апартамента празен.

Бевърли седна в едно кресло. Въздъхна и унило рече:

— Имах сериозни причини да се върна в Ню Йорк.

— Надявам се, че те не са свързани с мен и с моето жилище. Да не би приятелите ми да са станали прекалено досадни?

— И това е вярно — призна Бевърли. — Но се прибави и нещо друго. Имаше един мъж, който ме оскърби. И трябваше да се махна.

— Съжалявам, мила. Надявах се добре да прекараш ваканцията си тук. Вярно, че не постъпих съвсем коректно с теб. Трябваше да те предупредя. Но не събрах смелост. Можеш ли да ме разбереш?

— Да. Разбирам те. Но както знаеш, и сама проумях, какво става.

— Все някак трябваше да живея. А не исках дните ми да минават мизерно и безлично. Дребните ми роли във филмите не ми носеха почти нищо. Но както и да е, всичко вече свърши, защото ще се омъжвам.

— Ще се омъжваш! — Бевърли бе смаяна.

— Прозвуча ми, сякаш го смяташ за напълно невъзможно. Анри знае цялата истина за мен. Не исках да го мамя. И бях абсолютно честна с него. Колкото и да не ти се вярва, той ме разбра. Миналото е тема, която никога няма да обсъждаме. Сега съм пред ново, грандиозно начало. Ах, Бевърли, колко жалко, че не си тук. Щях да ти разкажа толкова много неща! Но ти си чак в Ню Йорк. Каж ми нещо за този мъж? Тук ли се запозна с него? Да не е някой от моите... — Хейзъл преглътна края на изречението.

— Не е от твоите... клиенти. И все пак има нещо общо с теб — изведнъж Бевърли изпита потребност да говори. — Казва се Робин Нютън и е брат на Пърси, с когото си забъркала онази история.

— Велики, Боже! — възкликна уплашено Хейзъл. — Но ти не знаеш, как точно стоят нещата, Бевърли. В действителност няха намерение да изнудвам Пърси. Вече му го казах по телефона. Всичко бе само една шега. Исках само малко да го поизмъча.

— Отвратителна шега — забеляза Бевърли. — Но се радвам, че всичко се е уредило.

— Пърси не беше лошо момче. Учудвам се, че има такъв гаден брат.

Смехът на Бевърли прозвуча горчиво.

— Не е гаден. Но тъй, както се подредиха нещата, той повярва, че и аз съм от същия бранш като тебе.

— Считал те е за... „момиче на повикване“?

— Да. Точно така. Въпреки, че бяхме много влюбени. Пърси ми каза истината. И аз трябваше да си направя изводите. Затова се магнах.

— Правилно. Съвсем правилно си постъпила, Бевърли. Този тип или те обича истински или само е искал да си убива времето с тебе.

— Точно там е работата. Все още съм сигурна, че ме обича. И, дявол да го вземе, аз също го обичам. Съвсем съм луда по него. Не мога да си представя, как ще живея без Робин.

Хейзъл реши да се намеси. Все пак, дължеше нещо на Бевърли. В момента бе готова да ощастливи целия свят, стига да бе по силите ѝ. Но на първо време реши да не казва нищо. Бевърли никога нямаше да се съгласи. Достатъчно добре познаваше приятелката си.

— И сега ти си седиш у дома и рониш сълзи, така ли е? — запита съчувствено тя.

— Пристигнах само преди половин час. Не съм в най-блестящо настроение, но след няколко дни отново ще вляза във форма. Утре ще се отбия в библиотеката и ще си взема книги, които отдавна се каня да прочета. И вероятно ще поработя през ваканцията.

— Но ваканциите са за друго. Измисли нещо, Бевърли. Надявам се, че все някога ще се видим. Всъщност, би трябвало да дойдеш на сватбата ми. Какво ще кажеш? Ще се запознаеш с куп интересни хора. Това би те разсеяло.

— Кога ще се омъжваш? Скоро ли?

Всичко това се струваше на Бевърли доста несериозно.

— След три седмици — увери я Хейзъл. — И на мен ми изглежда невероятно, но е факт. Не искаме да отлагаме. Взехме решение и ще го изпълним колкото се може по-скоро.

— В такъв случай ти желая много щастие. Вярвам, че постъпваш правилно.

— Аз също. Желая и на теб много щастие, Бевърли. Може пък и да се получи с този Робин Нютън. Тогава и двамата ще сте добре дошли на сватбата ми.

— Вече зачеркнах Робин от живота си — заяви твърдо Бевърли. — Нищо няма да излезе от тази история.

— Човек никога не знае — възрази Хейзъл. — Опитай се и ти да го разбереш. О, Боже, щом толкова много се обичате, би трябвало да се помирите.

— Никога.

Хейзъл се подсмихна, но Бевърли нямаше как да го види.

— Добре тогава. Пак ще се чуем, нали?

След този разговор Бевърли нямаше причина да се чувства по-добре. Хубаво бе, че Хейзъл щеше да се омъжи. Все щеше да е по-добре от живота, който бе водила досега. „Дано да е щастлива с този Анри. А защо пък не? Той знае истината за предишния ѝ живот. Но какво ще стане със самата мен?“

Да, щеше да направи всичко, за да забрави Робин. Но някак си се съмняваше, че наистина ще успее. Мислите ѝ нито за миг не искаха да се отклонят от него.

„Ама че ден бе днешният!“

Сутринта Робин тръгна ядосан за офиса си, след като напразно се опитва да се свърже по телефона с Бевърли. После се отби в жилището ѝ. Но портиерът му каза, че рано сутринта госпожица Грант е поръчала такси за летището. Самолетът за Ню Йорк отдавна бе отлетял. Вече нямаше шанс да я настигне и да поговори с нея.

Разстроен и с мрачни мисли в главата, започна да работи. Тогава се обади Пърси. Не бе на себе си от радост, той му събщи, че проблемът с Хейзъл е решен. На Робин някак не му се вярваше, че

всичко е било само шега, но след като тя не предявяваше вече искания към брат му, можеше да считат нещата за уредени.

Само час по-късно му позвъни същата тази Хейзъл. Отначало си мислеше, че е свързано с Пърси, но остана изненадан. Тя заговори за Бевърли, че била длъжна да изкупи вината си. Нима Робин не бил разбрал, че е направил ужасна грешка.

Междувременно той наистина си бе дал сметка, че съвсем невярно е преценявал Бевърли.

„По дяволите, та аз я обичам. Обичам я и в никакъв случай не искам да се откажа от нея. Дали да ѝ се обадя в Ню Йорк?“ — разсъждаваше трескаво, но достатъчно добре я познаваше. Щеше да му тресне слушалката, а това Робин просто нямаше да го понесе. Не, трябваше да направи нещо друго. Всъщност имаше само един начин — да я изненада в Ню Йорк. Да застане неочаквано пред нея. Тя едва ли щеше да посмее да затръшне вратата под носа му. Но дори и да го направеше, трябваше да се въоръжи с търпение и да чака. Докато тя проумее, защо е дошъл. Онова, което съществуваше помежду им, не можеше да бъде унищожено от едно нелепо недоразумение. И двамата знаеха, че чувството им не е мимолетно.

От друга страна, този ден Робин имаше важни делови срещи. Бе ужасно притеснен. Но колкото повече мислеше, толкова по-маловажни му се струаха сделките и толкова по-неотложна срещата с Бевърли.

Най-сетне се обади на летището и се осведоми за първия самолет до Ню Йорк. После нареди на секретарката си да отмени всичките му ангажименти за следващия ден. Госпожица Елиот се смая, но Робин не бе в настроение да дава обяснения.

Върна се в къщи и пригответи куфара си.

Малко преди дванайсет самолетът се издигна над международното летище на Лос Анжелис. След няколко часа щеше да се приземи в Ню Йорк. За всеки случай Робин си бе резервирал апартамент в „Хилтън“. Но нещата можеха да се развият и другояче — да не му се наложи да спи на хотел. Надяваше се да стане така.

Когато пристигна, в Ню Йорк все още валеше. Чувстваше се ужасно нервен пред срещата с Бевърли. Тя сигурно щеше да се смея, когато го види. Реши първо да иде в хотела, за да се освежи и преоблече.

Докато се приготвяше Робин внимателно обмисляше, какво да ѝ каже. Адресът ѝ бе получил от Хейзъл Адамс.

Малко по-късно излезе от „Хилтън“ и се замисли дали да не измине разстоянието пеш. 18-та улица не беше далеч. Разходката може би щеше да го успокои. Но продължаващият дъжд го принуди да махне на едно такси.

От прозореца му се показва усмихнат млад мъж.

— Съжалявам господине, но по радиотелефона току-що ме повикаха на 18-та улица. Трябва веднага да ида там.

— Голям късмет! — Робин се отпусна на задната седалка. — Аз също отивам на 18-та улица. Всичко е наред.

Младият човек се обърна назад и се ухили.

— Окей господине. Къде точно да ви оставя на 18-та улица?

— Пред номер 34.

Шофьорът удари по кормилото.

— Точно оттам трябваше да взема една дама. Някоя си госпожица Грант.

Робин не вярваше на ушите си.

— Госпожица Бевърли Грант?

— Не зная малкото ѝ име. Във всеки случай тя поръча таксито. Вие също ли отивате при тази дама?

— Много сте съобразителен. Точно така. Смятам да я почакам тук, в колата. Ще бъде чудесна изненада.

— Защо не — съгласи се шофьорът. — На мен ми е все едно.

Поеха към 18-та улица и Робин скоро видя Бевърли пред входа на сградата. Таксито спря до бордюра и в следващия миг тя отвори вратата. Когато го видя буквално се вцепени.

— Ти? Какво, по дяволите, правиш в Ню Йорк?!

— Искях да те поканя на вечеря, скъпа. Качвай се. Надявам се, че нямаш предвид нещо по-добро.

Бевърли бе така смаяна, че машинално седна до него на задната седалка. Бе прекарала целия следобед вкъщи и изведнъж я бе обхванало усещането, че всеки миг ще се задуши. Реши да излезе и да хапне някъде.

— Някакъв адрес, мадам? — попита шофьорът.

— Направете отначало няколко кръгчета наоколо — нареди Робин. — Трябва да поговоря с дамата.

— Както желаете, господине.

— Да не би да искаш да разговаряш с мен в таксито? — Бевърли се нацупи, въпреки че сърцето ѝ биеше като лудо.

— Най-важното е, изобщо да имам възможност да поговоря с тебе.

Тя го погледна.

— Не мога да повярвам, че си тук.

— Не е халюцинация, мила. Дойдох, защото не издържах. По дяволите, Бевърли, та аз те обичам и от сърце те моля да ме извиниш за глупостите, които си помислих за теб. Но дори и да бе истина, пак щях да се ожена за тебе.

Шофьорът им хвърли любопитен поглед в огледалото.

— Въпреки това си щял... — Бевърли онемя от изненада.

— Разбира се, че нещата са за предпочитане така, както са. Но никога не бих се отказал от теб. Обичам те, Бевърли. Завинаги.

Шофьорът продължаваше любопитно да наднича.

— Нека да идем някъде и да поговорим на спокойствие — въздъхна Бевърли.

— Чаках този момент — Робин се обърна към младия мъж зад волана. — Върнете се пред блок 34 на 18-та улица. Вече знаете, къде е.

— Това ли ще е последният адрес? — осведоми се той.

— Да — обеща Робин. — Може да ми вярвате.

— Ти си невъзможен тип, Робин — рече малко по-късно Бевърли, докато седяха на канапето в дневната ѝ. — Твърдо бях решила вече да нямам нищо общо с теб.

— Но сега не мислиш така, Бевърли. Нали ще ми простиш?

Тя въздъхна.

— Аз също не можах да те прогоня от мислите си. Ах, Робин, каква щура история.

Той започна да я гали.

— Съвсем нормална история, Бевърли. Историята на двама души, които се обичат и искат да бъдат заедно. Нали ще се омъжиш за мен? Ще бъде чудесно да сме винаги заедно, само ти и аз.

Бевърли усети, че коленете ѝ омекнаха. Просто не можеше да му устои. Обичаше го и чувстваше, че я е обсебил цялата.

— И аз те искам...

Робин я привлече към себе си и я целуна. Тя потръпна. Когато я целуваше винаги се чувстваше съвсем слаба. Слаба и изпълнена с желание.

— Моята прекрасна, вълшебна Бевърли — шепнеше ѝ дрезгаво.
— Ако само знаеше как копнеех за теб.

Устните му ласкаво се плъзнаха по шията ѝ и не след дълго се заключиха около зърната на гърдите ѝ. Те с готовност набъбнаха и се втвърдиха.

— Искам да те усетя целия, Робин... — промълви Бевърли.

Устните му отново се впиха в нейните, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Пръстите му бавно проникнаха във влажния ѝ топъл скут и тя простена. Да, искаше Робин и го искаше завинаги. Страстта и нежността помежду им никога нямаше да свършат.

Съблякоха се толкова бързо, сякаш минутите им бяха преброени. Галиха се и се целуваха докато стигнаха дотам, откъдето нямаше връщане. Бевърли се отпусна върху дивана. Когато усети Робин дълбоко в себе си, се опита да отложи върховния миг, за да го дочака. Секунди след това чу познатия, любим дрезгав вопъл.

Обгърна ханша му и до болка се притисна към него. Никога нямаше да престане да обича този мъж...

После, когато лежаха блажено отпуснати един до друг, Бевърли сложи глава на голото му рамо.

— А какво ще стане със следването ми?

— Забрави го засега — рече той. — Искам те само за себе си. Зная, че звучи егоистично, но държа да имам истинско семейство и бебе, знаеш ли?

Тя се надигна и му се усмихна.

— Бебе ли? Едно такова малко пищящо вързопче с две крачета и две ръчичка, така ли?

Робин тихо се засмя.

— Точно това имам пред вид. Какво ще кажеш, ако побързаме да се заемем с тази работа.

Бевърли нежно го целуна.

— Аз съм жената, която те обича. И не мога нищо да ти откажа. Чувала съм, че е много вълнуващо да се правят бебета.

Той я притегли върху себе си.

— Най-добре е да започнем веднага...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.